

1888 Α'

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ, 1888 - ΠΡΩΤΗ ΒΞΑΜΗΝΙΑ
ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Τύπος εν έτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΓΑΡΑΙΟΣ

1888

Απαγορεύεται η άνευ άδειας αναδημοσίευσις τών περιεχομένων

1887 Β' 1888 Α'

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ χρυσῶ φρ. 8.

Ἡ συνδρομή εἶνε προπληρωτέα καὶ ἔτησια, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΕΣΤΕΩΣ

Ἄδελτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς ἀπεσταλλομένου φρ. 2,80

Χαρτοδέτου • 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς ἀπεσταλλομένου • 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Διώνειος χωρισμός.....	174	Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου.....	168
Ἀλαζῶν (ὁ) ἀλάτιον.....	184	Ὅρανον (τὸ).....	40
Γλυκυτέρα (ἡ) λέξις (ἀσμάτιον μετὰ εἰκόνης καὶ μουσικῆς).....	81	Παθήματα (τὰ) μαθήματα.....	167
Ἑλλάς (ἡ).....	28	Παρήκων (τὸ) ποικίλ.....	148
Ἐν-δύο.....	6	Σωτῆς (μετὰ μουσικῆς καὶ 10 σχημάτων).....	24
Ἐρημο (τὸ) κοιλί.....	138	Τί εἶνε.....	124
Θεῖα (ἡ) Πράνοια.....	104	Τρεῖς (οἱ) φίλοι.....	12
Καμπαναριὸν (τὸ).....	61	Τρία ἐπαγγέλματα.....	152
		Χορὸς (ὁ).....	42

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

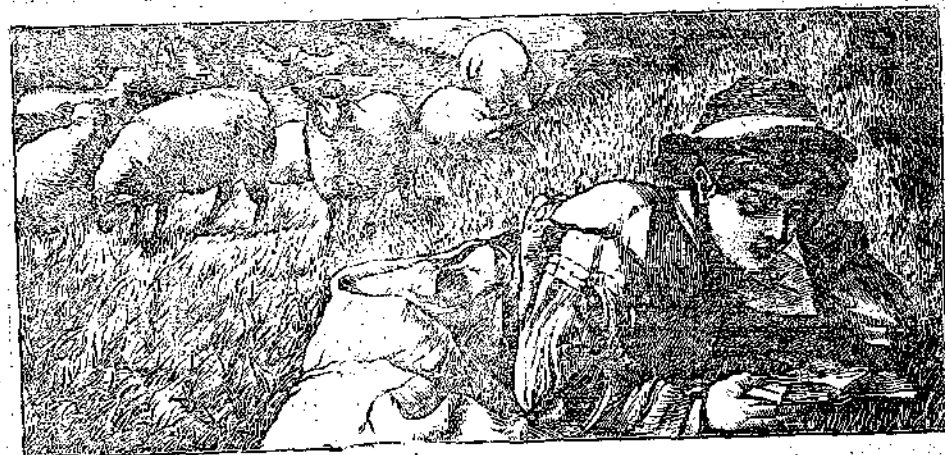
Ἡ τόμος οὗτος περιέχει 81 εἰκονογραφίας

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

* Αδάμας (δ)	2	Κερβάνιο (τό) (μετά 11 εικόνων) ... 43, 56, 73, 82, 104, 117, 135, 146, 169, 181
Αιγυπτιακός (ή) χελιδόν	122	Κόρη (ή) του πλοίαρχου (μετά εικόνας) .....
* Αλληλογραφία της ΔΙΑΠΑΛΕΣΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ 15, 31, 46, 63, 78, 94, 110, 126, 143, 159, 174, 187		Λαγώς και χελώνη (μονόλογος πρὸς ἀπαγγέλια) .....
* Άλωσις (ή) τῆς Βασίλλης (μετά εικόνας)	185	Μάμη (ή) (μετά εικόνας) .....
* Αποτελέσματα τοῦ 16ου καὶ τοῦ 17ου Διαγωνισμοῦ (λύσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων)	30, 186	Μαρουσία (ή) (μετά 2 εικόνων) .....
* Απορίσεις (αἱ) τοῦ καθῆ	165	Μιά τρύπα ἔστω νερὸ (μετά 2 εικόνων) .....
* Ἄρως (ή) καὶ ὁ βασιλιάς	71	Μικρὸς (δ) βοσκὴς (μετά εικόνας) .....
* Ἄσπρον καὶ κίτρινον	171	Μικρὸς (δ) ἦρωας (μετά εικόνας) .....
* Ἀσυλλόγητος (ή) Γιαννούλα	86	Νέον (τό) φῶσμα τῆς μικρᾶς καραβίλλης (μετά εικόνας) .....
Γέρον (δ) ἴσπος	122	* Οσφρησις (ή) .....
Δάγκωμα (τό) τοῦ λυσσασμένου σκύλου	123	Παιγνίδες: (1) Ζωέμπορος .....
Διαγωνισμοὶ 17ος (λύσεις πνευμ. ἀσκήσεων)	15	"Ο Δεῖτε (μετά 3 εικόνων) .....
" 18ος (Συνθεσις διηγήμ. ἐπὶ εικόνας)	109	Παιδικὸν πνεῦμα .....
" 19ος (λύσεις πνευματ. ἀσκήσεων)	142	Παπαρούνα (ή) καὶ τὸ Ἄσπροαύλουδον .....
Διατῆ; (μετά εικόνας)	77	Πάππας (δ) τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας .....
Δύο (αἱ) γράται καὶ οἱ δώδεκα μῆνες (ἰδίως Γαλλοῦ)	102	Περίτρις (ή) Πηνελόπη (μετά εικόνας) .....
Δύο καλὰ παιδία (μετά εικόνας)	85	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις .....
Δυστυχῆς (ή) γράτα (μετά εικόνας)	40	Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν .....
Εἰς τὴν κούνα (μετά εικόνας)	72	Ταμιῶν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν .....
* Ἐκαίτης (δ) (μετά 5 εικόνων)	49, 68	Ταξίδιον (τό) τοῦ Θρασυβόλου (μετά εικόνας) .....
Ζωηρός (δ) καὶ ὁ Δημητράκης (μετά εικόνας)	101	Τρωαία (ή) (μετά εικόνας) .....
Ἰδιὰ κλίνα (μετά εικόνας)	125	Τρεῖς (οἱ) ἀδελφοί .....
Ἰστορία ἐνὸς βουκίου	55	Υπερηφάνεια (ή) .....
Ἰωάννης Καστέρας (συνέχεια μετὰ 18 εικόνων)	7, 17, 33, 52, 65, 88, 97, 113, 129, 152, 161, 177	Χαθὶ-Χαθὶ (μετά εικόνας) .....
Καλὰ (τὰ) κόκκινά	6	Χριστὸς ἀνοστή! (μετά εικόνας) .....
Καλὴ (ή) Ἄσπασια (μετά εικόνας)	41	* Οὐκὸν Ἀχιλλεύς (εἰκὼν βραβευθέντος) .....
Καλὸς (δ) κύων	11	

Η ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γνωρίζω μερικά παιδάκια τὰ ὅποια δὲν ἀγαποῦν καθόλου τὰ γράμματα. Σεις γνωρίζετε;

"Όταν τοὺς δίδουν νὰ μάθουν κάτι, ἀντὶ ν' ἀρχίσουν ἀμέσως τὴν μελέτην μουρμουρίζουν καὶ κλαίουν.

Τὶ ἀνόητα παιδία! δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ μάθουν γρηγορώτερα τὰ μαθηματάκι των διὰ νὰ ἔχουν καιρὸν νὰ παίξουν μίαν στιγμὴν;

Εἰξεύρετε τί θὰ γίνουν αὐτὰ τὰ παιδία;

Θὰ γίνουν ἀνόητα καὶ θὰ μείνουν ἀγράμματα.

Ὁ Θωμάς δὲν ὁμοιάζει καθόλου με αὐτὰ τὰ παιδία.

Εἶνε μικρὸς βοσκός, ὅπως βλέπετε δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ἀν καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γράμματα· διότι ἡ μητέρα του, ἣ ὅποια εἶνε πολὺ πτωχὴ, τὸν ἐστειλεν εἰς ἓν κομμάτι νὰ φυλάττῃ τὰ πρόβατά του καὶ νὰ βγάξῃ τὸ ψωμί του.

Τὴν Κυριακὴν ἡ κόρη του ἀφεντικῶς του, ἣ ὅποια εἶνε πολὺ καλὸν κοράσιον, τὸν διὰ ἀβάλλει, καὶ ὁ Θωμάς ὄλην τὴν ἐβδομάδα ἐνὸς φυλάττει τὰ πρόβατά του μελετᾷ τὸ μάθημά του.

Τὸν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Θωμᾶν, εἶνε πολὺ καλὸ παιδί καὶ θὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος. Καὶ σεις λοιπὸν μαθηθῆτε, ἀν θέλετε νὰ σᾶς ἀγαπᾷ, καὶ νὰ σᾶς ἀγαποῦν καὶ οἱ γονεῖς σας οἱ ὅποιοι κἀμνουν τόσα καὶ τόσα διὰ σᾶς.

Ο ΑΔΑΜΑΣ

Εἰς ἓν χωρίον κατῴκει ποτὲ πτωχὸς τις ἐργάτης ὀνομαζόμενος Ἀντώνιος. Εἶχε μεγάλην οἰκογένειαν, τὴν ὑποίαν μὲ πολλὴν δυσκολίαν κατώρθωνε νὰ τρέφῃ. Μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἄρτον νὰ δώσῃ εἰς τὰ τέκνα του—διότι πρὸ πολλῶν ἡμερῶν δὲν εἶχεν ἐργασίαν—τόσον συνεκινήθη ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν μικρῶν καὶ ἀθῶων ἐκείνων ὄντων, ὥστε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καλύβην του καὶ ἐκάθισεν ἀπηλπισμένος εἰς τὸν δρόμον.

— Τί θὰ γίνω, Θεέ μου! χωρὶς ἐργασίαν! τὰ παιδιά μου θ' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην διηγήτο ἐκείθεν εἰς ἰατρός. Ἦτο πλούσιος καὶ πεπαιδευμένος ἦτο δὲ καὶ καλὸς καὶ δὲν περιεφρόνει τοὺς ἀμαθεῖς. Καθὼς εἶδε τὸ λυπημένον πρόσωπον τοῦ Ἀντωνίου ἐστάθη.

— Τί ἔχεις, φίλε μου; φαίνεσαι πολὺ λυπημένος.

Ὁ Ἀντώνιος διηγήθη τὴν ἱστορίαν του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἄν δὲν νικήσῃς τὴν ἀπελπισίαν, ἡ ἀπελπισία θὰ σὲ νικήσῃ; ἔλα μαζί μου, ἐγὼ θὰ σὲ ἰατρεύσω.

Ὁ Ἀντώνιος ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν τοῦ ἰατροῦ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν ἐμβῆκαν εἰς μίαν ὀρειοτάτην οἰκίαν ὁ ἰατρός ὠδήγησε τὸν δυστυχῆ Ἀντώνιον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔλαβε μικρὸν κουτίον καὶ τὸ ἤνοιξε.

— Νὰ ἓνα διαμάντι, εἶπε· ἀξίζει δύο χιλιάδας δραχμάς· μοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ πατήρ μου ἂν καὶ ἦτο πτωχὸς οἰκονομοῦσε πάντοτε κάτι τι πενήντα ἔτη ἔκαμεν ἕως οὗτου νὰ συναθροίσῃ τὰ ποσὸν τοῦτο.

Ὅταν τὸ ἐκκληρονόμησα ἤμην πτωχὸς ὅσον καὶ σὺ ἡ ἀπελπισία μου πολλάκις μ' ἔκαμε νὰ θέλω τὸν θάνατον. Ἄλλ' ἄμα ἀπέκτησα αὐτὸ τὸ διαμάντι ἐπὶ τὸν θάρον καὶ δὲν ἐφοβήθην πλέον τὸ μέλλον. Ἡ ἀγάπη τῆς ἐργασίας καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ πατρός μου μοῦ ἔδωκεν ζωὴν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέκτησα χρήματα καὶ ἐπλούτησα. Αὐτὸ τὸ διαμάντι τὸ ἐφύλαττα ὡς φυλακτόν. Σοῦ τὸ δίδω ἂν ἦσαι φρόνιμος θὰ τὸ φυλάξῃς ὡς ἐγὼ καὶ θὰ τὸ δώσῃς κάποτε καὶ σὺ εἰς κανένα δυστυχῆ.

Ὁ Ἀντώνιος ἠὲ χαρίστησε τὸν εὐεργέτην του καὶ ἐπέστρεψεν εὐτυχῆς εἰς τὴν καλύβην του. Διηγήθη ὅλα ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν σύζυγόν του Ἀφ' οὗ δὲ συνεκίεθησαν πολλὴν ὥραν ἀπεφάσισαν νὰ κρύψουν τὸν θησαυρὸν των.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀντώνιος εὗρεν ἐργασίαν. Ἐνῶ ἄλλοτε ἦτο σκυθρωπός, ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐτραγῳδεῖ ὁ κύριός του τὸν ἠρώτησε διατί ἦτο τόσο εὐθυμὸς.

— Ἄν δὲν νικήσῃς τὴν ἀπελπισίαν, ἡ ἀπελπισία θὰ σὲ νικήσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος.

— Καλὴ σκέψις! εἶπεν ὁ κύριός του.

Ὁ Ἀντώνιος, ἐπειδὴ πλέον δὲν ἦτο ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος, κατέβαλεν ὅλην τὴν προσοχήν του εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ μετ' ὀλίγον ἔγινεν ὁ ἐπιδεξιότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἑμοτέχνους του.

Κάποτε εἶχε στενοχωρίας· ἀλλὰ ποῖος ἀνθρώπος δὲν ἔχει; Τὰς ὑπέφερε μὲ ὑπομονήν. Ἀφ' οὗ εἶχε τὸν θησαυρὸν ἐκείνον ἠΰνατο νὰ ὑποφέρῃ μὲ ὑπομονήν. Τότε ἔλεγεν εἰς τὴν γυναϊκά του:

— Πωλοῦμε τὸ διαμάντι;

Ἄλλ' αὐτὴ ἐγέλα, διότι εἰξέυρεν ὅτι ἀστεῖ εὔετο.

Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἐφοβεῖτο πλέον νὰ δανείζεται, ὅταν εἶχεν ἀνάγκην. Δὲν διστάζει κανεὶς νὰ ζητήσῃ μίαν χάριν ὅταν εἰξέυρῃ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἀποδώσῃ. Οἱ γείτονές του εἶχον πάντοτε τὴν διάθεσιν νὰ τῷ φανοῦν χρήσιμοι· ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος ποτὲ δὲν τοῖς εἶχε ζητήσῃ τίποτα.

Μετ' ὀλίγον τὰ εἰσοδήματά του ἐφθάνον διὰ νὰ συντηρῇ ὅπως πρέπει τὴν οἰκογένειάν του. Ἐννοεῖται ὅτι συχνάκις ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ ἰατροῦ. Ἡ σύζυγός τοῦ Ἀντωνίου ὑπελόγιζεν ὅτι ἂν ἐξοικονόμει μίαν δεκάραν τὴν ἡμέραν θὰ εἶχε τριάντα εἰς δραχμάς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Ἡ γυνὴ ἡ ὁποία ὑπολογίζει γίνεται οἰκονομὸς, καὶ κάμνει εὐτυχῆ τὴν οἰκογένειάν της. Ὅπως λέγει ἡ παροιμία: Μία εὐτυχία δὲν ἐργάζεται ποτὲ μόνη. Εἰς πλούσιος γείτων του ἠρώτησε τὸν Ἀντώνιον ἂν ἀναλαμβάνῃ ἐργολαβικῶς νὰ διορθώσῃ τὸν δρόμον ὁ ὁποῖος ἐπὶ

γαίνεν ἀπὸ τὸ κτήμά του ἕως εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλοτε ὁ Ἀντώνιος δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ δεχθῆ τοιαύτην ἐργασίαν· ἡ δυστυχία κάμνει δειλὸν τὸν ἀνθρώπον· ἀλλὰ τώρα εἶχε πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Ἐδέχθη, καὶ μὲ τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον ὠφελήθη ἠγόρασεν ἓν χωράφιον, τὸ ὁποῖον ἐκαλλιέργησαν τὰ τέκνα του. Τὰ παιδιά εἶνε βάρος εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅταν δὲν ἐργάζονται, ἀλλ' εἶνε μεγάλη βοήθεια ὅταν εἰμποροῦν καὶ χρησιμοποιοῦν τὰς δυνάμεις των. Ὁ Ἀντώνιος ἐπεχείρησε καὶ ἄλλας ἐργασίας. Ἦτο τίμιος καὶ φιλόπνοος. Ἐκαστὸν ἔτος τῷ ἐπερίσσειεν ἄρκετὸν πρὸς μὲ τὸ ὁποῖον ἠγόραζε χωράφια.

Ἡ περιουσία του ἠῤῥανε βαθμυδόν. Ὅταν ἔγινε πενήτηκοντα ἔτων ἦτο ὁ πλουσιώτερος τοῦ χωρίου του καὶ ἔλεγε συχνά εἰς τὴν γυναϊκά του:

— Ν' ἀγάσουν τὰ κόκκαλα τοῦ ἰατροῦ· ὅτι ἔλεγε ἔγινε εἰμένα πλούσιοι καὶ ἔχομε καὶ τὸ διαμάντι μας.

Ἐσπέραν τινα, εἰς πτωχὸς ὁδοιπόρος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου των ὁ Ἀντώνιος τὸν ἐφιλοξένησε καὶ τὸν ἐπεριποιήθη παλὺ. ὁ ξένος συχνινηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, τῷ δηγήθη τὴν ἱστορίαν του τὴν ἱστορίαν τῆς ἐνδείας καὶ τῶν στερησῶν του. Καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐπίσης διηγήθη τὴν ἰδικήν του.

Ὁ ξένος ἠπόρησε καὶ εἶπε:

— Διατί κατοικεῖτε λοιπὸν αὐτὸ τὸ πτωχικὸν χαμόσπιτον· ἐνῶ εἰμπορεῖτε νὰ ἔχετε ὄραϊον καὶ μεγάλο σπίτι;

— Τοῦτο εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς αἰτυχίας μας, εἶπεν ἡ σύζυγός.

— Ναι, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, δὲν θ' ἀλλάζωμεν δαύλου τὴν ζωὴν μας· διότι ἀφ' οὗ συνεθίσασμεν εἰς τὰς στερήσεις δὲν ζητοῦμεν τὰ περιττά. Τὰ παιδιά μας ἀνετράφησαν μὲ τὴν πτωχίαν. ἐμεγάλωσαν μὲ τὴν ἐργασίαν, καὶ ἔμαθαν τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος. Ὅταν ἀφίσωμεν εἰς αὐτὰ ὅτι ἐγὼ μεν θὰ εἶνε εὐτυχῆ.

— Πολὺ φρόνιμα σκέπτεσθε, εἶπεν ὁ ξένος· ἐμὲ οἱ γονεῖς μου μὲ ἀνέθρεψαν ὡς νὰ ἦσαν πλούσιοι, στερούμενοι αὐτοὶ διὰ νὰ μὲ συνεθίσουν εἰς τὴν καλοπέρασιν. Εἶνε σφάλμα των ἂν σήμερον εἶμαι ἡ ἀτυχέστερος των ἀνθρώπων.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος· ἔχομεν τὸ θαυματουργὸν διαμάντι. Καὶ τρέξας ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν κρυπτήν του τὸν θησαυρὸν του, ὅπου τὸν εἶχε κρυμμένον εἰκοσι πέντε ἔτη.

— Εἶθε νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῆ ὅπως ἔκαμε καὶ ἐμὲ, εἶπε δίδων αὐτὸν εἰς τὸν ὁδοιπόρον.

— Ἀλλοίμονον! εἶπεν οὗτος· ἀφοῦ ἐξήταπε τὸ διαμάντι, εἶνε ψεύτικο.

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξαν ταυτόχρονα ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ σύζυγός του. Τὸ ἔτραψαν δὲ καὶ τὸ ἐξήτασαν καὶ αὐτοὶ.

— Ἀλλὰ τί ἔχει γραμμένα μέσα εἰς τὴν θήκην;

« Ὅχι τόσο ἡ ἀνάγκη ὅσον ὁ φόβος τῆς ἀνάγκης κάμνει τὸν ἀνθρώπον δυστυχῆ. Ἀκολουθεῖτε μὲ θάρρος τὸν δρόμον σας καὶ θὰ φθάσετε εὐτυχῶς εἰς τὸ τέλος. »

— Δέχομαι τὸ δῶρόν σας, εἶπε τότε ὁ ξένος, καὶ σας εὐχαριστῶ. Ἡ πέτρα αὐτὴ ἀξίζει δι' ἐμὲ πολὺ περισσότερον ἀπὸ διαμάντι· μοῦ ἀποδεικνύει ὅτι μία καλὴ συμβουλή ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ κάθε πολυτίμον λίθον.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

X A B I B — X A B A B

Ὅτε ἐβασίλευεν εἰς τὴν Περσίαν ὁ Σάχ-Ἀβάς ὁ πρῶτος, ἐξῆ εἰς τὴν Ἰσπαχάνην, ἐπαρχίαν τῆς Ἰράκ-Ἀδζεμῆ, πλουσιότις μουσουλμάνος Χαβίβ-Χαβὰβ. Κατῴκει εἰς μεγαλοπρεπὲς μέγαρον μαρμαρόκτιστον λελαξευμένον καὶ γεγλυμένον, περιστοιχοῦμενον δὲ ἀπὸ κήπους οἵτινες εὐωδίαζον ἐκ τῶν ῥοδακινεῶν, καὶ τῶν τριανταφυλλεῶν τοῦ Σιράζ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον μέγαρον εὕρισκοντο πολυάριθμοι θεράποντες οἱ ὁποῖοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ ἐκτελέσουν τὰς ἐπιθυ-

μίας καὶ τὰς προσταγὰς τοῦ κυρίου των, πρὶν οὗτος προφθάσῃ νὰ τὰς εἴπῃ.

Εἰς τὸ μέγαρον αὐτό, ὁ Χαβίβ-Χαβὰβ διηγήτο τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας του μὲ ἑορτάς, καὶ μὲ συμπόσια. Φορῶν μεταξωτὰ καὶ χρυσὰ ἐνδύματα, καὶ σπινθηροβολῶν ἀπὸ πολυτίμων λίθους, ἔβλεπε τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μουσικούς νὰ τὸν ἐγκωμιάζον μὲ τὰ ἄσπικτά των καὶ ὑπερηφανεύτο πολὺ. Ἡ ὀλιψία οὐδέποτε ἐπέσθη εἰς τὴν κατοικίαν του, δὲν εἰξέυρε τι

είνε δάκρυ, διότι οὐδέποτε είχε κλαύση, ἦτο δὲ τόσον πλούσιος, τόσον ισχυρός, τόσον ὠραῖος καὶ ὑγιής, ὥστε δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὰς θλίψεις, τὰς δυστυχίας καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων.

Ἐὰν εἰς τοὺς στίχους τοὺς ὁποίους τῷ ἀπηνύθουν τὸν συνέκρινον μὲ τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας, ἔρριπτε θυλάκια γεμάτα ἀπὸ χρυσίου καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀδάμαντας οἱ ὁποῖοι ἐκόσμουσαν τοὺς δακτύλους του, εἰς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκολάκευε τοιοῦτοτρόπως. Ἄλλ' ἐὰν γέρων τις ἀσθενής, δυστυχῆ παιδί, ἢ μήτηρ κλαίουσα, ἤρχοντο ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον περιεστίχεν αὐτὸν ὅταν κατέβαινεν ἀπὸ τὸ μέγαρόν του, καὶ ἰκέτευον αὐτὸν νὰ τοῖς δώσῃ ὀλίγον τι μέρος ἐκ τοῦ πλοῦτου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον κατεσπατάλα ἄλλοῦ τόσον ἀφειδῶς, ὁ Χαβὶβ ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν καὶ διέταττε τοὺς φρουροὺς του νὰ διώξουν μὲ λακτίσματα τοὺς ἐπαίτας ἐκείνους.

Τοιοῦτοτρόπως ἔζη ὁ πλούσιος μουσουλμάνος, λησμονῶν ὅτι τὰ πλοῦτη μᾶς ἐδόθησαν μόνον διὰ νὰ βοηθῶμεν τοὺς πάσχοντας καὶ δυστυχεῖς ἀνθρώπους.

Μίαν νύκτα, μίαν θερινὴν καὶ ὠραίαν νύκτα, ὁ Χαβὶβ ἀναπαύετο ἐπὶ τῆς μεταξοχρυσουφάντου κλίνης του. Ἐκ τῶν ἠρικλείστων παραθύρων ἔφθανε πρὸς αὐτὸν ἡ εὐωδία τῶν ῥόδων καὶ ἡ ἀηδῶν ἐκελάδει τὸ γλυκὺ φῆμά της. Ὁ Χαβὶβ τότε ἐξύπνησεν. Ἡ ἀργυρὰ λυχνία ἦτις ἐκρέματό ἐκ τῆς ὀροφῆς ἔσβυεν, ἐπειδὴ ἐλησμώνησαν ν' ἀνανεώσουν τὸ ἀρωματικὸν της ἔλαιον, οἱ δύο αὐτοῦ θεράποντες, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἐγκατέλειπον καθ' ὅλην τὴν νύκτα, εἶχον ἀποκοιμηθῆ καὶ εἶχον ἀφήτῃ νὰ διαφύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν των τὸ ἀνεμηστήριον μὲ τὸ ὁποῖον ἐδρόσιζον τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου των.

Ὁ Χαβὶβ-Χαβὰβ ἀνασηκώθει ἐπὶ τῆς κλίνης ἐζήτησε τὴν μάχαιραν, ἣν εἶχε πλησίον του, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀμελεῖς θεράποντας, ἀλλὰ ἡ χεὶρ του συνήτησεν ἄλλην χεῖρα, καὶ αἰφνης ἠνωρθῶθη ἐνώπιον τῆς κλίνης του φάντασμα, τὸ ὁποῖον κατέστησεν αὐτὸν ἄφωνον ἀπὸ τὸν τρόμον. Ἦτο φοβερόν τὴν ὄψιν, τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸ σῶμά του ἦτο κατάμαυρον, τελυγμένον εἰς κόκκινα ἐνδύματα, ἡ κόμη του ἦτο ἠνωρθωμένη ὡς νὰ εἶχε ὄψεις ἀντιτριχῶν, τὸ στόμα του ἐμόρφαζεν ἀγρίως, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέβαλλον φλόγας, ἡ χεὶρ του ἔ-

καίεν ὡς πεπυρακτωμένος σιδήρος καὶ ἀπ' ὅλον τὸ σῶμά του ἀνεδίδετο τόση φλόξ ὥστε ὁ Χαβὶβ ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του ὡς νὰ καίεται. Ἦθελε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ λαϊμός του ἦτο ξηρός, μόνον νὰ βλέπῃ ἠδύνατο, μὲ ὀρθανοίκτους ἐκ τοῦ φόβου ὀφθαλμοὺς, τὸ φοβερόν ἐκεῖνο φάντασμα.

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; ἠρώτησεν αὐτὸ μὲ φωνὴν δυνατὴν. Ἐν τούτοις εἶνε πολὺς καιρὸς, ὅπου εἶμαι πλησίον σου, Χαβὶβ! Ἀφ' ὅτου ἔπαυσες νὰ εἶσαι παιδί, παρευρίσκομαι εἰς τὰ πολυτελῆ συμπόσιά σου, ἰππεύω τοὺς ἵππους σου καὶ κρυπτομαι ὀπισθεν τοῦ πολυτελεστάτου θρόνου σου! Ἐπανειλημμένως σοῦ ὀμίλησα: σοῦ ἰψιθύρισα εἰς τὸ οὖς σου ἐν μέσῳ τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν χορῶν, ἐν μέσῳ τῶν κολάκων σου καὶ τῶν αὐλικῶν σου, ἀλλὰ δὲν ἤθελες νὰ μ' ἀκούσῃς! Τώρα θὰ μὲ αἰσθάνεσαι, θὰ μὲ ἔχῃς πάντοτε, πάντοτε ἐκεῖ! πλησίον σου! Οὔτε ἡ ἰσχὺς σου, οὔτε τὰ ξίφη τῶν φρουρῶν σου δὲν θὰ εἰμπορέσουν νὰ μὲ διώξουν! μὲχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς σου θὰ εἶμαι ὁ ἀντροφός σου, Χαβὶβ-Χαβὰβ!

Ὁ μουσουλμάνος προσεπάθησεν ἐκ νέου νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ τὸ φάντασμα, κύψαν πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐκάλυψε καὶ πάλιν μὲ τὴν φοβεράν φλόγα του, ἔπειτα δὲ ἐξηφανίσθη!

Ὁ κύριος ἐφώνησε τότε μανιωδῶς! Εἰς μάτην, ὅπως ἐδικηθῆ διὰ τὸν πόνον του τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο, διέταξε νὰ δώσουν ἑκατὸ μαστιγώσεις εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν θεραπόντων, οἵτινες τὸν ἐφύλαξαν τόσον κακῶς, εἰς μάτην ἐβύθισε τὸ σῶμά του εἰς δροσερὸν καὶ ἀρωματωδὲς λουτρόν, εἰς μάτην οἱ μουσικοὶ του, οἱ χορευταὶ του, οἱ ὑποκριταὶ του καὶ οἱ μάγειροὶ του ἔβαλαν τὰ δυνατὰ των διὰ νὰ τὸν διασκεδάσουν, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν, δὲν ἠδυνήθη οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε ν' ἀκούσῃ, οὔτε νὰ γελάσῃ, οὔτε νὰ φαγῇ. Ἠσθάνετο πλησίον του τὸ ἀόρατον ἐκεῖνο ὄν, καὶ τὸ φλογερὸν καύσιμον καθίστατο ἀνυπόφορον!

Μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ, ἰππεύσεν ἕνα ἐκ τῶν πενήτηντα ἵππων οἵτινες περιμένον πάντοτε ἔτοιμοι εἰς τοὺς στάβλους του, ἀπαγορεύσας δὲ αὐστηρῶς εἰς τοὺς θεράποντάς του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἐξῆλθε τῆς πόλεως, ἀφήσας τὸν ἵππον του νὰ διευθύνεται ὅπου θέλῃ, κατὰ τὴν διάθεσίν του.

Ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἤδη καὶ αἱ ἀκτίνες του δὲν ἐκρίνον πλέον ἀλλ' οὔτε ὁ ἀήρ, οὔτε ἡ ἰσπερινὴ δρόσος δὲν ἠδύνατο νὰ καταπραΰνουν τὴν φλόγα, ἦτις κατεβασάνιζε τὸν ἀθλιὸν μουσουλμάνον.

— Ὁ κατηραμένον δαιμόνιον, ἀνέκραξε, πῶς θὰ ἀπελευθερωθῶ ἀπὸ σέ!

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰς τὰς λέξεις, ἔφθασε πλησίον μικρᾶς τινοῦ οἰκίας εἰς τῆς ὁποίας τὴν θύραν ἔστατο γυνὴ κλαίουσα, ἦτις ὡς ἤκουσε τὰ βήματα τοῦ ἵππου, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν της καὶ ἰδοῦσα τὸ πλοῦσιον ἐνδύμα τοῦ ξένου:

— Ἐκλαμπρότατε! εἶπε κλαίουσα, λυπήσου με! Ὁ ἀνδρας μου λύνει στὸ κρεβάτι ἀρρωστος καὶ πεθαίνει, διότι δὲν ἔχομεν γιατρὰ νὰ τὸν ἰθῇ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἰατρικά! Τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ μου πεινοῦν καὶ δὲν ἔχω ψωμί νὰ τοὺς δώσω, λυπήσου με, ἐκλαμπρότατε!

— Ὁ κατηραμένον δαιμόνιον! πῶς θὰ ἀπελευθερωθῶ ἀπὸ σέ! ἀγεφώνησε πάλιν ὁ Χαβὶβ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὴν δυστυχῆ γυναῖκα.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁλίγον πέραν τῆς οἰκίας ἐκείνης, εὐρίσκετο ἡ φυλακὴ ὅπου εἶχον φυλακισμένους ὅσοι εἶχον κακολογήσῃ τὸν βασιλέα. Ἀπὸ μικρὸν τι καὶ στενὸν παράθυρον ἐξήρχετο γοερὰ φωνή, ἦτο δὲ φωνὴ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε:

— Ἀλλοῖμονον! ἐὰν κανεὶς εὐσπλαγχνὸς ἤθελε νὰ πάγῃ εἰς τὸν βασιλέα αὐτὸ τὸ χαρτί ποῦ ἔχω ἐδῶ, θὰ ἔβλεπε πόσον εἶνε ἀδικὸς ἢ κατ' ἐμοῦκατηγορία ὁ βασιλεὺς ἀμέσως θὰ μοῦ ἐδίδο χάριν καὶ θὰ μ' ἀπελευθέρωνε, καὶ δὲν θὰ ἐτελειώονα τὰς ὀλίγας ἡμέρας ποῦ μοῦ μένουσιν μέσα ἐς αὐτὴ τὴν στενὴν καὶ τκοτεινὴν φυλακὴν! Ἀλλοῖμονον! ἐὰν κανεὶς πολυεὐσπλαγχνὸς ἤθελε νὰ πάγῃ αὐτὸ τὸ χαρτί ἐστὸν βασιλέα!

— Ὁ κατηραμένον δαιμόνιον! πῶς θὰ ἀπελευθερωθῶ ἀπὸ σέ! ἐπανελάμβανεν ὁ Χαβὶβ τὸν ὁποῖον τὰ παράπονα αὐτὰ τοῦ γέροντος δὲν συνεκίνουον διόλου.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁλίγον πάλιν μακρύτερα, εἶδε παιδίον δέκα ἐτῶν τὸ ὁποῖον παρεθῆρι θλιβερῶς τὸ ποτάμιον. Ἄμα εἶδε τὸν ἵππεα:

— Ἐνδοξότατε! τῷ λέγει ἰκετευτικῶς, πάρτε με μαζί σας, θὰ εἶμαι ὁ καλλίτερος ὑπηρετῆς σας. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μου ἀπέθαναν καὶ ζῶ μόνον, πουλῶντας τὰ φαράκια ποῦ φαρρεύω ἀπ' αὐτὸν τὸν ποταμὸ. Πάρτε με μαζί σας, ἐνδοξότατε, θὰ εἶμαι ὁ καλλίτερος ὑπηρετῆς.

— Ὁ κατηραμένον δαιμόνιον! πῶς θὰ ἀπελευθερωθῶ ἀπὸ σέ! ἀνέκραξε τετάρτην φοράν ὁ μουσουλμάνος, τοῦ ὁποῖου οἱ πόνοι ἐφαίνοντο ὅτι ἐγίνοντο σκληρότεροι.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του!...

Εἶπεν ἡδὴ νυκτώσῃ, καὶ ὁ Χαβὶβ, τρελλὸς ἀπὸ τοὺς πόνοους, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρόν του. Ἐκεῖ, προσεκάλεσεν ὄλους τοὺς ἰατροὺς καὶ σοφοὺς τῆς Ἰσπαχᾶν καὶ τοὺς ὑπεσχέθη πολυτελεστάτα δῶρα καὶ ἠπειλήσεν αὐτοὺς μὲ τὰς κροβατωτέρας ἀπειλὰς διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἰατρεύσουν. Ὅλοι ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν ἰατρεύσουν! Ἐπὶ δλοκλήρους τέσσαρας ἡμέρας ἰατροὶ καὶ σοφοὶ ἐζήτησαν ἀνὰ τὰ μυστήρια τῆς

Ο ΧΑΒΙΒ-ΧΑΒΑΒ

ἐπιστήμης των, διὰ νὰ καταπραΰνουν τοὺς πόνους τοῦ δυστυχῆ μουσουλμάνου. Ἄλλὰ ματαίως τὴν ἐνάτην ἡμέραν ἀφ' ὅτου ὁ Χαβὶβ ἐβασανίζετο εἰς τὴν κλίνην του, ἐκβάλλων γερὰς κραυγὰς, ἀνέβη μανιωδῶς εἰς τὸν ἴδιον ἵππον, ὁ ὁποῖος πρὸ ἐννεα ἡμερῶν τὸν εἶχεν ὀδηγήσῃ ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ὅσοι ἔβλεπον τὸν μουσουλμάνον νὰ διέρχεται πάλιν ἀπὸ τὰς οἰκίας των, ἔλεγον:

— Τί ἔχει; τί ἐπάθειν ὁ Χαβὶβ-Χαβὰβ, ὁ εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως Σάχ-Ἀββά, αὐτὸς ὅστις ἔχει τόσα πλοῦτη ὅπου δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὰ μετρήσῃ καὶ περιπατεῖ ἐπάνω ἐς τὰ τριαντάφυλλα;

(Ἔκτεται τὸ τέλος)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ
[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

ΕΝ ΔΥΟ

Τουφέκι 'στό χέρι
Καθένας ἄς φέρη,
"Εν, δύο—έν, δύο.
Σπαθάκι 'στή μέση
Καθεὶς ἄς φορέσῃ,
"Εν, δύο—έν, δύο.

"Στῆ μέση τοῦ δρόμου
Μέ τ' ὄπλον ἐπ' ὄμου
"Εν, δύο—έν, δύο.
Γιατ' εἶχ' ἡ πατρίδα
Σὲ 'μᾶς τὴν ἐλπίδα
"Εν, δύο—έν, δύο.

"Ἡ σάλπιγξ μᾶς κραζέει,
"Στὰ ὄπλα φωνάζει,
"Εν, δύο—έν, δύο.
Τὸ τύμπανον χροῦσε
Καθεὶς ἄς τ' ἀκούῃ.
"Εν, δύο—έν, δύο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΟΠΩ ΚΤΩΝΤΑΙ

— "Ἄς ζέψουν τὸ ἀλογάκι εἰς τὸ ἀλέτρι σήμερον, εἶπε μίαν αὐγὴν ὁ ἰδιοκτητῆς τῆς ἐπαύλειος εἰς τοὺς ὑπηρετάς του.

Τὸ ἀλογάκι νύχαριστήθη πολύ, διότι ἐμελλε ν' ἀφήτη πλέον τὸν σταῦλον καὶ ἐμελλε νὰ ζευχθῆ εἰς τὸ ἄροτρον μετὰ τοῦ Ψαρή καὶ τῆς γραΐας φοράδα.

Καὶ τὰ τρία ἄλογα εὐρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς ἓν πολὺ μεγάλον χωράφι. τὸ δὲ ἀλογάκι ἤρχισε νὰ βαδίξῃ φαιδρῶς, ἂν καὶ ἐστενοχωρεῖτο διότι ἐβάδιζε τόσο ἀργά.

— Ποῦ θὰ πάμε τώρα; εἶπεν εἰς τὸν Ψαρῆν ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωραφίου.

— Ὅθι γυρίζωμεν ὀπίσω; εἶπεν ὁ Ψαρῆς.

— Διατί; εἶπε μὲ ἐκπληξιν τὸ ἀλογάκι.

Ὁ Ψαρῆς δὲν ἀπήντησε τίποτε· ἡ αἰτία δὲ εἶνε ὅτι ἀπεκοιμήθη· διότι ὁ Ψαρῆς εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ βαδίξῃ συγχρόνως.

Τὸ ἀλογάκι ἀφ' οὗ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν Ψαρῆν ἐστράφη πρὸς τὴν γραΐαν φοράδα.

— Διατί γυρίζωμεν ὀπίσω; εἶπε.

— "Ἄκουσε τί ποῦ λέγουν, ἂν θέλῃς νὰ μὴ πονέσῃ ἡ βράχη σου.

Τὸ ἀλογάκι εὐχαριστήθη πολύ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ χωραφίου· ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς του ἐδιπλασιάσθη ὅταν εἶδε τὸν Ψαρῆν, νὰ μισσανοῖξῃ τὸν ἓνα τοῦ ὀφθαλμοῦ, νὰ περιστραφῇ, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ, μετὰ τὸ ἴδιον βῆμα, τὸ δρόμον τὸν ὁποῖον εἶχον ἤδη διατρέξῃ.

— "Ἔως πότε θὰ πηγαίνοερχώμεθα ἐπάνω κάτω; ἠρώτησε τὸ ἀλογάκι.

"Ἄλλ' ὁ Ψαρῆς εἶχε πάλιν ἀποκοιμηθῆ.

— "Ἔως πότε θὰ πηγαίνοερχώμεθα ἔτσι ἐπάνω κάτω; ἠρώτησε τότε τὴν γραΐαν φοράδα.

— "Ἐμπρός! πῶ εἶπεν αὐτῇ, εἰδιμῆ θὰ πατήσῃς τὰ πόδια σου ἂν στέκεσαι.

"Ἐφθασαν εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἶχον σταματήσῃ, καὶ ἔπειτα ἐγύρισαν πάλιν. "Ἄμα ἔφθασαν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἄγρου ἕκαμᾶν τὸ ἴδιον, καὶ οὕτω καθέξῃς μέχρι τῆς ἐσπέρας.

— "Ἐλπίζω ὅτι αὐριον δὲν θὰ ζαναρχίσωμεν τὰ ἴδια πάλιν, εἶπε τὸ ἀλογάκι τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ὁ τοιοῦτου εἴδους περίπατος δὲν ἦτο καθόλου διασκεδαστικός.

"Ἡπατᾶτο. Τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας τὸ ἐξέυξεν πάλιν εἰς τὸ ἄροτρον.

Τὸν ἀκόλουθον χειμῶνα ἔτρογγε μίαν ἡμέραν βρώμην ἐντὸς τοῦ σταύλου.

— Τώρα ναι, αὐτὴν τὴν ζωὴν τὴν ἐννοῶ, ὅχι νὰ τρέχω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν τοῦ χωραφίου εἰς τὴν ἄλλην, ὅπως τὸ ἐκάμαμε τόσας φορές! Δὲν μοῦ λέγεις, σὲ παρακαλῶ, διατί ἀνεβοκατεβαίναμεν εἰς τὸ χωράφι χωρὶς σκοπόν; Μοῦ φαίνεται ὅλος διόλου γελοῖον.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ βρώμη;

— Περιφνημ. — Λοιπὸν ἂν δὲν εἶχες ἀνεβοκατεβῆ τὸ χωράφι ἐκεῖνο τόσας φορές, σήμερον δὲν θὰ εἶχες βρώμην.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε τόμον ΙΒ'. σελ. 51]

Οἱ τρεῖς φίλοι μας ἔβλεπον τοὺς διαφόρους τοῦτους ἀνθρώπους καὶ ἐθαύμαζον, διότι τοὺς ἐφαίνοντο πολὺ περιέργοι. Ἄλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως παρετήρουν μετὰ πολλῆς περιεργίας τὰ τρία παιδία καὶ τὰ τρία ζῶα των. Εὐθύς καθὼς ἐφάνησαν εἰς τὴν πλατείαν, πλῆθος πολὺ ἐπρέξεν ὀπισθέν των καὶ τοὺς ἔβλεπε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα. Πάντα τὰ παιδία τοῦ δρόμου, ὅσα ἦσαν εἰς τὴν πλατείαν, ἔλα τὰ γιαιουλέδ, ὅπως τὰ λέγουν οἱ Ἀλγερῖνοι, περιεκύκλωσαν ὡς μικρὰ πτηνὰ τοὺς τρεῖς φίλους μας.

Ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ μέσῳ ἐκείνου τοῦ πλῆθους δὲν τα ἔχασεν, ἀλλὰ ἔλαβε τοὺς δύο ἀδελφούς του ἀπὸ τὴν χεῖρα, διήλθε τὴν πλατείαν ὅσον ἠμπόρεσε ταχύτερον, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν "Ράβ' Ἀζούν ἡ ὁποία εὐρέθη ἐμπρός του. Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ παρετήρησε καφενεῖον καὶ κατέφυγεν εἰς αὐτό, διὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὰ γιαιουλέδ τὰ ὁποῖα τοὺς ἠκολούθουν. Παρήγγειλε τρεῖς καφέδες μετὰ τὸ γάλα, καὶ ἀφ' οὗ τοὺς ἔφερεν ὁ καφεπώλης, τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ θεοῦ του.

«Δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, τὸν γνωρίζετε τὸν κύριον Θωμᾶν Καστέραν;

— Τὸν κύριον Θωμᾶν Καστέραν; εἶπεν ὁ καφεπώλης, δὲν τον γνωρίζω. Καὶ τί δουλεῖα κάμνει αὐτὸς ὁ κύριος;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Τί λογῆς ἀνθρώπος εἶνε; Ψηλὸς ἢ κοντὸς; Μάυρειδερὸς ἢ ζανθὸς;

— Ποτέ μου δὲν τον εἶδα.

— Τότε λοιπὸν, παιδί μου, εἶχες μεγάλην ἐλπίδα νὰ μὴ τον εὕρῃς ποτέ σου. Τὸ Ἀλγερῖον εἶνε μεγάλη πολιτεία. Ἐχει περισσότερες ἀπὸ πενήντα δύο χιλιάδες ψυχάς· τὸ ἔξερεις, παιδί μου; Μέσα σὲ τόσο λαὸν νὰ ζητῆς νὰ εὕρῃς ἓν ἀνθρώπον, ποῦ δὲν εἶδες ποτέ σου, δὲν μοῦ φάνεται τόσο εὐκόλο πρᾶγμα!

Ὁ Ἰωάννης ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος, διότι καθόλου δὲν ἐπερίμενε τοιαύτην περιπλοκὴν Ἐφάντατο ἀφελῶς ὅτι τὸ Ἀλγερῖον ἦτο ὡς τὸ χωριὸν των, ὅπου ὅλοι οἱ κάτοικοι γνωρίζονται, καὶ ὁ τυχὼν διαβάτης θὰ εἴδου νὰ

εἶπῃ ποῦ κατοικοῖ ὁ κύριος Θωμᾶς Καστέρας, ἂν τον ἠρώτα τις.

Ὁ καφεπώλης εἶδε τὴν ταραχὴν τοῦ Ἰωάννου καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν:

«Τὸ καλλίτερον ὅπου θὰ κάμῃς, παιδί μου, εἶνε νὰ πάς εἰς τὴν ἀστυνομίαν νὰ ῥωτήσῃς. Μόνον τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω εἶνε νὰ ἀφήσῃς ἐδῶ τὰ ζῶά σου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σε πάρουν τὸ κατόπιν οἱ μάγκες, οἱ γιαιουλέδες. Ὅταν γυρίσῃς ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, τὰ παίρνεις, καὶ σοῦ δίδω ἓνα γιαιουλέδ καὶ σε πηγαίνει ὅπου θελήσῃς νὰ πάς.»

Ὁ Ἰωάννης νύχαριστήσεν εὐγενῶς τὸν εὐγενῆ καφεπώλην, ὁ ὁποῖος ἐπήρῃ τὸν Κίτσον καὶ τὸν Κοκκῶν καὶ τοὺς ἐκλείσεν εἰς μικρὸν δωμάτιον καὶ πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν, τοὺς ἔδεσαν ἀπὸ τὸν ἓνα πόδα. Μόνος ὁ Ἀλῆς, ὡς εὐπειθεστερος καὶ ὀλιγώτερον ὀχληρὸς, ἔμεινεν ἐλεύθερος νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς μικροὺς κύριους του.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ ὁ Ἰωάννης ἠτοιμάζετο νὰ πλησιάσῃ διαβάτην τινα νὰ τον ἐρωτήσῃ νὰ του δείξῃ τὸν δρόμον, ὁ Μιχαλάκης τον ἤρπασεν ἀπὸ τὸν βραχιόνα καὶ του εἶδειε μεγάλην ἐπιγραφὴν μετὰ μεγάλα γράμματα χρυσοῦ:

Ἀδελφοὶ Καστέρα, ἀργυραμοιβοί.

Πλήρης χαρᾶς ὁ Ἰωάννης εἰσῆλθεν εἰς τὴν στοάν ἐξω τῆς ὁποίας ἐκρέματο ἡ ἐπιγραφὴ καὶ εἶδε πολλὰς θύρας κατὰ σειράν. Ἐπὶ μιᾶς τῶν θυρῶν τούτων εἶδε πλάκα χαλκίνην μετὰ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν: «Ἀδελφοὶ Καστέρα, ἀργυραμοιβοί!» Εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖον ὁ Ἰωάννης καὶ ἐρωτᾷ, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ὄνομα τῶν ἀργυραμοιβῶν ὁμοιάζε τυχαιῶς μετὰ τὸ ἰδικὸν των, καὶ δὲν εἶχον τὴν παραμικρὰν συγγένειαν μετὰ τὸν θεῖον Θωμᾶν, τὸν ὁποῖον οὐδὲ καν ἐγνώριζον.

Τὰ δυστυχῆ παιδία ἐλυπήθησαν πολὺ καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν πλατείαν, ὅπου ἦσαν κλητῆρά τινα καὶ τον ἠρώτησαν:

«Σὰς παρακαλῶ, ποῦ εἶνε ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας;

τήρουν καλά καλά τούς διαβάτας εἰς τὸ πρόσωπον μήπως καὶ ἀνακαλύψουν ἀνθρωπὸν τινα ὃ ὅποιος νὰ ὁμοιάζῃ ὀλίγον τὸν πατέρα των. Ἄλλὰ μάταιος κόπος! Τίποτε δὲν ἀνεκάλυψαν.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύση πρὸ πολλοῦ καὶ ἐπλησίαζεν ἡ νύξ.

Ἐπανῆλλον εἰς τὸ καφετεῖον τοῦ κύρ Πελοκίου καὶ ἔφαγον μὲ πολλὴν ὄρεξιν, καὶ ἔπειτα ἀνέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ὅποιον ὁ ξενοδόχος ἐνοικίαζεν εἰς τοὺς ξένους.

Οἱ τρεῖς μικροὶ φίλοι μας τόσοις δρόμοις εἶχον κάμῃ ὄλην τὴν ἡμέραν, ὥστε ἦσαν ἀρκετὰ κουρασμένοι, καὶ δὲν ἤρρησαν νὰ κοιμηθῶν, καὶ ἔβλεπον εὐχάριστον ὄνειρον εἰς τὸν ὕπνον των, ὅτι εἶχον εὖρη τὸν θεῖόν των καὶ τὸν κατησπάζοντο μετὰ χαρᾶς.

Τὴν ἐπιούσαν τὸ πρωὶ περὶ τὰς ὀκτώ, ἦσαν ὄρθιοι. Πρὶν ἀπέλθουν ἠθέλησεν ὁ Ἰωάννης νὰ πληρώσῃ. Ἐφερε λοιπὸν ὁ κύρ Πελοκίος τὸν λογαριασμόν.

«Ἐνα γεῦμα, ἓνα δεῖπνον καὶ ἐνοίκιον ἐνὸς δωματίου μὲ δύο κρεβάτια, τὸ ὅλον φράγμα 7.»

Πρέπει νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν ὅτι καὶ τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον ἦσαν μετριώτατα, δὲν ἦσαν μεγάλα πράγματα. Ἄλλὰ καὶ τὸ δωμάτιον καὶ αἱ κλῖναι ἦσαν πολὺ μέτρια. Ὡστε αἱ ἐπτὰ δραχμαὶ ἦσαν πολλαί, καὶ ἴσα ἴσα ὄλη ὄλη ἡ περιουσία τῶν ἀτυχῶν παιδιῶν ἦσαν ἐπτὰ φράγκα. Τὰ ἔδωκε λοιπὸν ὁ Ἰωάννης καὶ ἔμεινε χωρὶς λεπτόν. Ἄλλὰ δὲν τὰ ἔμελε καὶ πολὺ, διότι ἠλπίζον ὅτι ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ εὕρουν τὸν θεῖόν των καὶ αὐτὸς θὰ τοὺς παραλάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ θὰ τοὺς δώσῃ χρήματα.

Ἐρώτησαν καὶ ἔμαθον ὅτι τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐπαρχείου ἀνοίγουν τὰς ἑννέα. Ἄλλὰ ποῦ νὰ εἰξεύρουν τὰ κακόμοιρα ὅτι οἱ κύριοι ὑπάλληλοι δὲν ἦσαν πολὺ ἀκριβεῖς εἰς τὸ καθῆκόν των.

Περιμένουν, περιμένουν καὶ ποῦ νὰ φανῇ ὁ ὑπάλληλος, ὃ ὅποιος εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τοὺς δώσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίας. Περιμένουν μίαν ὀλόκληρον ὥραν καὶ μόλις τὰς δέκα καὶ τέταρτον νὰ σου καὶ ἔρχεται ὁ κύριος ὑπάλληλος μὲ τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, κομψὸς κομψὸς καὶ καμαρωμένος, σωστὸς λιμοκονιζόμενος. Καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γραφεῖόν του νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν, ἔκαμε δύο τρεῖς ἐπισκέψεις εἰς τοὺς ὑπάλληλους τῶν ἄλλων

γραφείων. καὶ μετὰ πολλὰ ἤλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ μαῦρον γραφεῖόν του γεμάτον σωρὸν χαρτίων διαφόρων χρωμάτων.

«Ἄ, σὺ εἶσαι, μικρὲ μου; εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὃ ὅποιος ἐπλησίασε κρατῶν τὸν πῖλόν του εἰς τὴν χεῖρα μετὰ μεγάλης συστολῆς. Παιδί μου, τίποτε δὲν εὕρεθ'»

— Πῶς; εἶπεν ὁ Ἰωάννης ἐκπληκτος, ὃ θεῖός μου Θωμᾶς δὲν εἶνε εἰς τὸ Ἄλγερion;

— Ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν ἔχομεν εἰδήσιν. Ὡς ἐκ περισσοῦ ἠμπορεῖς νὰ πᾶς νὰ ἐξετάσῃς εἰς τὴν Νομαρχίαν.

— Ἐπῆγα χθές, κύριε.

— Καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας;

— Καὶ ἐκεῖ ἐπῆγα.

— Τί νὰ σου κάμω ἐγὼ λοιπόν;

— Ὡστε δὲν εἰπορεῖτε, κύριε, νὰ μου εἰπῆτε ποῦ εἶνε ὁ θεῖός μου;

— Τὸ μόνον ὅπου εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω εἶνε ὅτι ὁ θεῖός σου δὲν εἶνε εἰς τὸ Ἄλγερion.»

Καὶ ἀφ' οὗ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ὁ ὑπάλληλος, ἔλαβε μετὰ πολλῆς σοβαρότητος φάκελον πράσινον, καὶ τὰ ἔγγραφα τὰ ὅποια ἦσαν ἐντὸς αὐτοῦ τὰ ἔβαλεν εἰς ἄλλον φάκελον κόκκινον, καὶ ἔπειτα τὰ ἔγγραφα τοῦ κοκκίνου τὰ ἔβαλεν εἰς τὸν πράσινον. Καὶ δια αὐτὰ ἀδιὰ νὰ βρισκεται σὲ δουλείαν τάχα ὅτι ἐργάζεται.

Ὁ Ἰωάννης τὸν ἔβλεπε καλά καλά καὶ δὲν του ἔκαμνε καρδιά νὰ ἀναχωρήσῃ.

«Τὸ λοιπόν, παιδί μου, τί περιμένεις; εἶπεν ὁ ὑπάλληλος ἀγανακτῶν. Μήπως δὲν ἔκατάλαβες τί σου εἶπα;

— Ἐκατάλαβα, κύριε!

— Λοιπὸν ἔς τὴ δουλεία σου, παιδί μου.»

Ὁ δυστυχῆς Ἰωάννης περίλυπος ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἐξῆλθε τοῦ γραφείου. Ἐξῶ εἰς τὸν διάδρομον τὸν ἐπερίμενον ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος μὲ τὰ τρία ζῖβα. Κατέβησαν καὶ τὰ τρία παιδιὰ τὴν μεγάλην κλίμακα καὶ χωρὶς καὶ αὐτὰ νὰ εἰξεύρουν ποῦ ὑπάγουν, εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγενίνα, ἔπειτα εἰς τὴν ὁδὸν Βαβελουῆ καὶ εὕρεθῃσαν εἰς τὴν πλατεῖαν, καὶ ἐκάθησαν νὰ ἀναπαυθῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο ἄνω κάτω καὶ ἐσυλλογίζετο τί νὰ κάμῃ. Ἐκάθητο περίλυπος καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

«Ἐδῶ δὲν γνωρίζομεν ψυχὴν! Ποῖος θὰ γυρίσῃ νὰ μας ἰδῇ; Ποῖος θὰ μας ρωτήσῃ ἂν

ἔχομε ψωμί, ἂν πεινοῦμε! Καὶ σὺν βραδείαση ποῦ νὰ πᾶμε νὰ κοιμηθῶμε, νὰ μὴ μείνωμε μέσα ἔς τοὺς δρόμους! Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐθαλασσομαχήσαμε καὶ ὑποφέραμε τόσα καὶ τόσα, διὰ νὰ βρεθῶμεν ἐδῶ παντέρημα καὶ ξένα χωρὶς καμμία βοήθεια!»

Καὶ τὸ καλὸν παιδίον ὕψωνε τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς του εἰς τὸν εὐμορφον οὐρανόν, διὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβουν οἱ ἀδελφοὶ του ὅτι ἐδάκρυε.

«ὦ! Θεέ μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν καὶ παρετήρει τὸν γαλάζιον οὐρανόν, ὦ, Θεέ μου, εἶνε δυνατόν νὰ ποθῶν τῆς πείνας ἀνθρώπος ἐδῶ εἰς τὸν λαμπρὸν τοῦτον τόπον μὲ τὸν λαμπρότατον τοῦτον ἥλιον, ὃ ὅποιος φαίνεται ὅτι χρυσώνει μὲ τὰς χρυσὰς ἀκτῖνάς του ὡς καὶ τὰ λερωμένα κουρέλλια τῶν ζητιάνων.»

Ὁ Μιχαλάκης εἶδε τὸν ἀδελφόν του συλλογισμένον καὶ τὸν ἠρώτησε: «Διατί δὲν πηγαινόμεν τώρα εὐθὺς εἰς τοῦ θεοῦ Θωμᾶ;

— Δὲν μου εἶπαν ἀκόμη, παιδί μου, ποῦ κάθεται ἄλλὰ ἠούχασε, Μιχαλάκη μου, καὶ θὰ τὸν εὕρωμεν.

— Μὰ ἐγὼ ἀρχίζω νὰ πεινῶ πολὺ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Πεινᾶς; ἐπανελάβεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἡ φωνὴ του ἐπνίγετο ὑπὸ τῆς ἀγωνίας.

— Ναί! καὶ δὲν πᾶμε νὰ φάμε;

— Ἄχ! ἐστίαζεν ὁ Ἰωάννης, δὲν ἔχω λεπτόν! » Καὶ δάκρυ πύρινον κατεκυλίσθη ἐπὶ τῆς παρεΐας του.

Ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος, καθὼς εἶδον τὸν ἀδελφόν των κλαίοντα, ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ κλαίουν ἀπαρηγόρητα.

Ὁ Κίττος καὶ ὁ Κοκκῶς παρετήρουν μὲ μεγάλην ἀπορίαν τοὺς τρεῖς μικροὺς κυρίους των. Μόνος ὁ Ἄλῆς ἐφαίνετο ὅτι κατάλαμβάνει τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασίν των. Ἐκάθητο ἐμπροσθεν τοῦ κυρίου του καὶ ἔλειχε τὰς χεῖράς του μετὰ πολλῆς ἀγάπης, καὶ τὸν παρετήρει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ὡς νὰ ἔλεγεν εἰς αὐτόν: «Θάρρος, κύριέ μου! Ἐγὼ, ἐγὼ, εἶμαι ἐδῶ!»

Τὰ καίμεινα!

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικόν τοῦ AD. BADIN)

Ο ΚΑΛΟΣ ΚΥΩΝ

Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν θὰ διηγηθῶ συνέβη εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, τὸ παρελθὸν θέρος ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραία, ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἐφύσα δυνατὰ καὶ ἐσήκωνε μεγάλα κύματα.

Πολλὰ μικρὰ παιδιὰ ἐπαιζον εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν μὲ τὰ κύματα, τὰ ἐκυνηγοῦσαν ὅταν ἐπήγαιναν μέσα, ἢ ἐφευγαν βιαστικὰ ὅταν τὰ κύματα ἐπίστρεφον ὀπίσω.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο εἶνε ὠραῖον καὶ τὸ ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ ἀλλὰ δὲν εἶνε φρόνιμον παιγνίδιον διότι εἰμπορεῖ νὰ εὕρεθῃ ἐν μεγάλῳ μεγάλῳ κύμα, κακὸν κύμα, τὸ ὅποιον νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω εἰς τὰ παιδιὰ.

Ὅλα λοιπὸν τὰ παιδιὰ ἐγέλων, ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα ἐξῆλθεν ἡ τρομερὰ αὐτὴ κραυγὴ: «ἦ Φόφω! ἦ Φόφω!»

Ἐν μικρὸν κοριτσάκι τὸ ἤρπασε τὸ κύμα, φοβερὸν καὶ κακὸν κύμα. Δι' μητέρας ἐτρέξαν κατατρομαγμένα. Ἡ μητέρα τῆς Φόφως θέλει νὰ πᾶσιν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της. Τὴν κρατοῦν διὰ τῆς βίας. Φωνάζουν:

«Δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ νὰ γλυτώσῃ τὴν Φόφω!»

Ἐξαφνα εἰς μεγάλῳ σκύλος, ὃ ὅποιος ἐπήγαινε πάντοτε μὲ τὴν Φόφω, τρέχει, ὀρμᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀρπάζει τὸ κοριτσάκι ἀπὸ τὸ φορέματάκι του καὶ τὸ πηγαινεὶ σῶον καὶ ὑγιές εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρός του.

Τί εὐτυχῆς μητέρα! Καὶ τί καλὸς σκύλος ὁ Πιστός! Ὀλοὶ τὸν θαυπεύουν.

Ἄλλ' ὁ Πιστός τινάσσεται δυνατὰ, πηδᾷ καὶ ὀρμᾷ πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Πιστέ! ποῦ τρέχεις;

«Ἄ! Θεέ μου μὴν ἔπασε καὶ ἄλλο παιδί εἰς τὴν θάλασσαν; τὰ μετροῦν μὲ τὸ βλέμμα, ὅχι κανέν δὲν λείπει.— Πιστέ, ἔλα ἐδῶ λοιπὸν, καλέ μου Πιστέ.»

Ὁ Πιστός ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ, ἔξαφνα στρέφει ὀπίσω, κολυμβῶν, καὶ ἐξέρχεται σείων τὴν οὐρανὸν του μὲ εὐχαρίστησιν, καὶ ἀφίνει ἐμπρὸς εἰς τὴν Φόφω κατὰ τὴν ἦτο ἡ κοῦκλα τὴν ὁποίαν ἡ Φόφω ἐράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὴν ὁποίαν κανεὶς βεβαίως δὲν εἶχε συλλογισθῆ... πλὴν τοῦ Πιστοῦ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Α.

Μέσ' σέ λαγκάδι σκιερὸ καὶ ἥσυχο μιὰ μέρα,
Ρυάκι κρυσταλένιο,

Τὸ πράσινο διαμάντευε χορτάρι πέρα, πέρα
Κί' ἀγρία κοίνα με νερὸ ἐδρόσιζε ἀσημένιο·
Ἦταν ἡμέρα ὡμορφῆ κι' αὐγὴ πολὺ ἀκόμη
Ὅταν ἐφάνησαν ἐκεῖ μαζί τρεῖς πεζοδρόμοι.

Β.

Συνωμλοῦσαν κ' ἤρχονταν σὰν φίλοι ἀγαπημένοι.
Κ' εἰς ρίζα δέντρου ἐκάθισαν ἀπάνω κουρασμένοι.
Ὁ ἕνας ἀντρας ἦταν ἄσπρος με φτερωμένα
Τὸ πόδι κ' ἄταχα μαλλιά καὶ γένεα μπερδεμένα·
Τὸν λέγαν ἄνεμο Βοριᾶ· οἱ σύντροφοὶ του πάλι
Ρυαῖκες ἦταν· ἡ μιὰ, σὰν γίγαντας μεγάλη·
Κάθε πνοή της ἐκαιγε' ὀπιθῆρα, ἡ ματιά της
Καὶ σὰν δύο φλόγαις μοιάζανε τὰ δύο μάγουλά της.
Ὁ κόσμος τὴν ἐτρόμαζε καὶ τὴν ἐπιθυμοῦσε
Καὶ τ' ὄνομά της ἔλεγαν «Φωτιά» ὅπου περνοῦσε.
Ἡ ἄλλη ἦταν δροσερή, γλυκεῖα γαλανομάτα·
Καὶ ὁ Βοριᾶς καὶ ἡ Φωτιά με σέβας τῆς μιλοῦσαν

Τὰ μάτια της ἐντροπαλὰ κι' ἀγγελισμὸ γερμάτα,
Κάτω στὴ γῆ ἐβλέπανε· Τιμὴ τὴν ἐκαλοῦσαν.

Γ.

Ἀφοῦ ξεκουραστήκανε, εἶπ' ὁ Βοριᾶς· «φοβοῦμαι
Μήπως ἐκεῖ ποῦ τρέχουμε καμμιὰ φορὰ χαθούμε·
Γιὰ πέστε, ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ τὸν ἄλλο πάλι,
Ἄν χωρισθούμε τρέχοντας σὲ μιὰ μεριά καὶ σ' ἄλλη·
«Εὐκόλα, εἶπε ἡ Φωτιά, νὰ μ' εὑρετε μπορεῖτε·
Ὅπου κυττάξετε καπνὸ, ἐκεῖ θενά με ἰδῆτε . . . .
Κι' εἶπ' ὁ Βοριᾶς· «Σὲ κύματα ἐπάνω φουσκωμένα
Κι' ὅπου τὰ φύλλα σείνονται θὰ μ' εὑρετε κ' ἐμένα.
Ὅμως ἐσένα, ποῦ, Τιμὴ, ἂν κάποτε χαθούμε,
Μποροῦμε νὰ σὲ βροῦμε;

Κ' ἐκείνη ἀνεστένανε· «ἀνίσως μ' ἀγαπᾶτε,
Τοῦ ἀπεκρίθηκε, ποτὲ νὰ μὴ με ἵπαρατᾶτε·
Ἄν φύγω, μήτε Ἄνεμος, μήτε Φωτιά με φθάνει!
Κεῖνος ποῦ χάσει εἴη τιμὴ γιὰ πάντα τήνε χάσει.

Α ΠΑΡΑΣΚΟΕ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ

Ὁ Θρασύβουλος ἦτο παράδοξον παιδίον.
Τίποτε δὲν ἐφοβῆτο τόσον δασὸν μήπως τὸν
γελάσουν. Ἐν ᾧ ἦτο μόλις ἕξ ἐτῶν δὲν πολυ-
επίστευεν ὅτι τοῦ ἔλεγαν.

Ἐν τούτοις ὁ Θρασύβουλος ἦτο ἀήσυχος,
ἀμελής, καὶ καθημέραν ἔκαμνε νέας ἀταξίας.
Ἡ μήτηρ του ἦτο πολὺ εὐλαβὴς γυνὴ καὶ
ἐπῆγαινε συχνάκις εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ
τὸν διορθώσῃ λοιπὸν τῷ ὠμίλει συχνὰ περὶ
τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς Κολάσεως. Ἄλλ' ὅταν
ὁ Θρασύβουλος ἐζήτηε λεπτομερεῖς πληροφο-
ρίας περὶ τῶν τόπων τούτων ἡ μήτηρ του ἀπήντα
διὰ φράσεων ἀορίστων: α εἶνε ὠραία! ὅσοι εἶνε
ἐκεῖ εἶνε εὐτυχεῖς!»: ἢ αἶνε φόβος καὶ πρόμος·
πὼς ὑποφέρουν ὅσοι εἶνε ἐκεῖ!

Ἄλλ' αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ δὲν εὐχαρίστουν
τὴν περιέργειαν τοῦ Θρασυβούλου. Αὐτὸς ἤθε-
λε νὰ μάθῃ καλὰ τί ἔκρεπε νὰ ἐλπίζῃ ἂν ἦτο
φρόνιμος, ἢ νὰ φοβῆται ἂν ἦτο κακός. Κάθε
ἐσπέραν λοιπὸν πρὶν ν' ἀποκοιμηθῆ, ἐσκέπτετο
τὸ σοβαρὸν ζήτημα, ποῖαι εἶνε αἱ ἀμοιβαὶ ἢ
αἱ τιμωρίαι εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

Μίαν ἐσπέραν ἐν ᾧ καὶ πάλιν ἐσυλλογίζετο

περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶδεν ἑξαφνα ἐνώ-
πιόν του μίαν θελκτικὴν μορφήν, με ξανθὴν
κόμην, με πτέρυγας κύκνου καὶ με φέρεμα ἀρ-
γυροῦν. Ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἦτο ὁ φύλαξ τοῦ
ἁγγέλου· ὁ Θρασύβουλος μὴ θέλων νὰ χάσῃ
τὴν εὐκαιρίαν τῷ εἶπε:

— ὦ καλέ μου ἄγγελε, εἶπέ μου πὼς εἶνε
ὁ Παράδεισος τῶν παιδιῶν καὶ πὼς εἶνε ἡ Κό-
λασις των;

— Ἐλα μαζί μου καὶ θὰ ἰδῆς, ἀπεκρίθη ὁ
ἄγγελος.

Καὶ ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τοὺς ὤμους του,
καὶ ἐπέταξαν καὶ οἱ δύο μαζί.

Ἀνέβησαν πολὺ ὕψηλά, πολὺ ὕψηλά, ὕψηλό-
τερα ἀπὸ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄστρα καὶ ἐφθα-
σαν εἰς τὸν τόπον τῆς αἰωνίας Αὐγῆς. Ἠλιος
φωτεινότητος ἐφώτιζε τὸν οὐρανόν. Διὰ μέσου
ἐνὸς κρυσταλλίνου τοίχου ὁ Θρασύβουλος εἶδε
τὸν Παράδεισον τῶν παιδιῶν, ὁ ὁποῖος εἶνε
ἐπίσης καὶ Παράδεισος τῶν μητέρων, διότι αἱ
μητέρες δὲν θὰ ἦσαν διόλου εὐτυχεῖς ἂν ἦσαν
μακρὰν ἀπὸ τὰ ἀγαπητὰ των τέκνα Ὅλα τὰ
παιδιά ἦσαν ὠραία καὶ εὐθυμα. Ἄλλα ἐκυ-

νήγων εἰς λιθάδια, ἐστολισμένα με θαυμασία
ἄνθη, πεταλούδας χρυσᾶς, αἱ ὅποια ἐφευγον
ἀφ' οὗ ἄφινον αὐτὰ καὶ ἐφιλοῦσαν τὰ πτερά
των. Ἄλλα ἔτρεχον εἰς τὰ δάση καὶ ἐκινουῦντο
ἐπάνω εἰς ἀνθισμένας κούνας, ἐν ᾧ πτηνὰ
λάμποντα με ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος καὶ
κελαδοῦντα ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς τοὺς ὄμους
των. Τὰ μικρότερα ἔκαμνον ἀνδοθέσμας καὶ
στεφάνους διὰ τὰς μητέρας των· τὰ μεγαλῆ-
τερα ἐπαιζον αὐτὸν ἢ λύ-
ραν· μερικὰ ἀνεγίνωσκον
εἰς ὠραία χρυσοδεμένα βι-
βλία με ὠραίας εἰκόνας·
πολλὰ ἔγραφον ἐπάνω εἰς
πλάκκας ἀπὸ ἐλαφοτόθου-
τον με χρυσᾶς γραφίδας.
Ἐκαστον ἔκαμνε τὴν ἐρ-
γασίαν τὴν ὁποίαν ἤθε-
λεν, ἢ ἐπαιζε τὸ ἀγαπη-
τόν του παιγνίδι.

— ὦ! ἀξίζει τὸν κό-
πον, βλέπω, νὰ εἶνε κανεὶς
φρόνιμος, ἀνέκραξε με χα-
ρὰν ὁ Θρασύβουλος· καὶ
προσεπάθησε νὰ φύγῃ ἀπὸ
τὴν ἀγκάλην τοῦ ἁγγέ-
λου καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν
Παράδεισον τῶν παιδιῶν,
ἀλλ' ὁ διαφανὴς κρυστάλ-
λινος τοίχος ἦτο σκληρὸς,
καὶ ὁ Θρασύβουλος ἐκτύ-
πησεν εἰς αὐτὸν ὅπως αἱ
χρυσόμυγες ὅταν θέλουν νὰ περάσουν διὰ μέσου
τῶν παραθύρων μας.

— Πρέπει τὰ παιδιὰ νὰ εἶνε φρόνιμα καὶ νὰ
τὰ προσκαλέσῃ ὁ Θεὸς καὶ τότε μόνον ὁ κρυ-
στάλλινος τοίχος τ' ἀφίνει καὶ περνοῦν. Ἐλα
τώρα νὰ ἰδῆς τὴν Κόλασιν.

Ὁ Θρασύβουλος ἀνέβη πάλιν εἰς τοὺς ὀ-
μούς τοῦ ἁγγέλου, ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀνα-
βῶν τώρα, ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν. Κατέ-
βησαν, κτεβήσαν, εἰς φαντασιωδῆ βαθὴ τὰ
ὅποια ἐφώτιζον ὑποκόκκινοι λάμψεις. Ἐκεῖ δὲν
ὑπῆρχε φύλαξ, κανεὶς τοίχος δὲν ἐμπόδιζεν ὁ-
ποιον ἤθελε νὰ ἐμβῇ.

Ἐκεῖ κάτω εὐρίσκοντο τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια
δὲν ἦσαν καλὰ εἰς τὴν ζωὴν των· ὅσα εἶχον
ἀρπάζῃ τὰς φωλεὰς πτηνῶν ἦσαν καταδικα-

σμένα νὰ τρέφωσιν ἀναριθμήτους νεοσσούς. Τὰ
πεινασμένα πτηνάρια ἐτίριζον καὶ τὰ παιδιὰ
ἔτρεχον ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο
χωρὶς νὰ ἔχωσι στιγμὴν ἡσυχίας. Οἱ ἀγυιό-
παιδες οἱ ὅποιοι διεσπέδαζον ρίπτοντες λά-
σπην ἐπὶ τῶν διαβατῶν ἐκράτουεν ζύστρας καὶ
ὑπεχρεοῦντο νὰ καθαρίζουν χιλιάδας φορμα-
των. Ὅσα παιδιὰ ἦσαν ἀμελῆ, καὶ δὲν ἐμάν-
θανον γράμματα, ἐκάθηντο μεταξύ ἐνὸς βρους

χαρτίων ὕψηλῶν ὡς τὸ
Λευκὸν ὄρος καὶ λίμνης
μελάνης μεγάλης ὡς ἡ λί-
μνη τῆς Γενέβης. Ἐπρεπε
δὲ με ὅλην ἐκείνην τὴν
μελάνην νὰ γράψουν ὅλον
ἐκεῖνο τὸ χαρτίον.

Ἄλλ' ἡ βάσανος τῶν
παιδιῶν ἐκείνων δὲν ἐτε-
λείωνεν· οἱ πεινασμένοι νε-
οσσοὶ δὲν ἐμεγάλωνον, αἱ
κηλίδες τῆς λάσπης δὲν
ἐκαθαρίζοντο, ἡ λίμνη τῆς
μελάνης ἦτο ἀνεξάντλη-
τος, τὰ δὲ γράμματα ἐ-
ξηλείφοντο μόλις τὰ ἐχά-
ρασεν ἡ γραφὴ τῶν παι-
διῶν.

— Καλέ μου ἄγγελε!
ἀνέκραξεν ὁ Θρασύβουλος
κλείων τοὺς ὀφθαλμούς,
ὡς φύγωμεν γρήγορα, σὲ
παρακαλῶ!

Αἱ λευκαὶ πτέρυγες τοῦ ἁγγέλου ἠνοιχθη-
σαν καὶ πάλιν καὶ ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο μέ-
ρος ἀνέβησαν εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ φῶς, εἰς τὴν
ἐλπίδα, καὶ ὁ ἄγγελος ἀπέθηκε τὸν μικρὸν τα-
ξειδιώτην εἰς τὴν κλίνην του.

Ὁ Θρασύβουλος δὲν ἐρωτᾷ πλέον περὶ τοῦ
ἄλλου κόσμου ὅταν γίνεται λόγος περὶ τοῦ
ζητήματος τούτου ἐμπρὸς του, λαμβάνει ὄφρα
σοβαρὸν, μυστηριώδες, ὅπως ὅσοι εἶδον θαυ-
μάσια πράγματα, τὰ ὅποια οἱ ἄλλοι δὲν εἶδον·
δὲν εἶνε πλέον οὔτε ἀτακτος, οὔτε ἀμελής,
οὔτε ἀπειθής· εἶνε γλυκὺς, εἶνε φρόνιμος·
διότι γνωρίζει πλέον ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ
ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὸν Παράδεισον καὶ νὰ μὴ
ὑπάγῃ εἰς τὴν Κόλασιν.

[Μίμησις]

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΗΜΩΝ

Ὡς και ἐν προηγουμένῳ φυλλαδίῳ ἀνηγγεϊλαμεν, ἐνεκεν ἀτυχημάτων ἀπροόπτων και ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως ἡμῶν ἐπῆλθεν ἡ καθυστέρησις φυλλαδίων τινῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ και τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τοῦ παρελθόντος ἔτους. Τὰ φυλλάδια ταῦτα θὰ ἐκδοθῶσι προσεχῶς, και θὰ ἀποσταλῶσιν ἀνελλιπῶς πρὸς πάντας τοὺς δικαιουμένους νὰ λάβωσιν αὐτὰ συνδρομητὰς, παρ' ὧν ζητοῦμεν και πάλιν συγγνώμην δια τὴν ἀκουσίαν ταύτην βραδύτητα.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς καθυστέρησεως, καθ' ἑκάστην ἐλαμβάνομεν συγχρητικὰς ἐπιστολάς φίλων μας, ἀνησυχούντων δια τὴν βραδύτητα και φοβουμένων, μήπως διακοπῇ ἡ ἐκδοσις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ και χάσωσι τὸ προσφιλές ἀνάγνωσμά των, τὴν ἀγαπητὴν των φίλην.

Τοιοῦτος φόβος — ἔστωσαν βέβαιοι οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ — δὲν ὑπάρχει.

Τὸ ἔργον ἡμῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας ἤδη εἴμεθα καθολοκληρίαν ἀφωσιωμένοι, ἐκτιμᾶται δεδόντως παρα τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ ὡς πληροῦν σπουδαιότητα ἰσχυρὰν παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ οἰκογενεῖα, και ὁσημέραι καθίσταται ἀναπόφευκτος σύντροφος παντός Ἑλληνοπαίδος. Διὰ τοῦτο και τὸ Σεβ. Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας και τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεριμῶς συνέντησεν αὐτὸ εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους διὰ τῆς ἐγκυκλίου αὐτοῦ ἦν ἐδημοσιεύσαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ και σήμερον πάλιν δημοσιεύομεν ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη μεγάλως τιμᾷ τὸ ἔργον ἡμῶν ἰδίως δὲ ἡ γνώμην τοῦ Σεβ. Ὑπουργεῖου, ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ παρέσχεον ἀληθεὶς ὑπηρεσίας εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ἐπιβεβαιῶν ἐκεῖνο τὸ ὅτι οὐκ ἔσπομεν ἀνωτέρω, ὅτι δηλαδὴ τὸ ἔργον ἡμῶν πληροῦσιν σπουδαιότητα ἰσχυρὰν παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ οἰκογενεῖα ἐπομένως ἐγγλεῖται ἐν αὐτῷ ζωῶν και μακροβιότητι.

Εἰς τὴν τοιαύτην ὑψηλὴν ἐκτίμησιν και εἰς τὴν θερμὴν ἀγάπην τῶν φίλων συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ στηριζόμενοι, μετὰ θάρρους και ζήλου ἐξακολουθοῦμεν τὸ ἔργον ἑλάβομεν δὲ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὅπως μὴ προσκόψωμεν πλέον εἰς ἐμπόδια και δυσχερήσωμεν τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν.

Διὰ νὰ καταστήσωμεν ἀπὸ τοῦδε τακτικὴν και ἔγκαιρον τὴν ἐκδοσιν τῶν φυλλαδίων ἀπαραίτητον ἦτο νὰ ἀναβάλωμεν ἐπ' ὀλίγον ἐτι τὴν ἐκδοσιν τῶν καθυστερούντων φυλλαδίων τοῦ παρελθόντος ἔτους και νὰ προτιμήσωμεν τὰ τοῦ ἀρξάμενου. Τὰ δὲ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν προετοιμασίᾳ ἤδη εὑρισκόμενα ἔσονται ὁσονούτω ἔτιμὰ πρὸς διανομὴν.

Ἐν τέλει παρακαλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνωσι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ και κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος 1888 νὰ ἀνανεώσωσιν ἔγκαιρος τὴν συνδρομὴν των πέμποντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον. Δι' ἕκαστον συνδρομητὴν τίποτε δὲν στήμαίνει νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν τῶν ἑνα ἢ δύο μηνῶν ἐνωρίτερον, ἐνῶ τρῦναντίον ἡμᾶς ἡ ταχεῖα και ἀμεσος πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς μας ἀπαλλάττει ἀπὸ πολλοὺς κόπους και φροντίδας και ἀπὸ σπουδαιότητα ἀπόλειαν χρόνου, εἰς ἀνταλλαγὴν ἀλληλογραφίας και εἰς λογιστικὴν ἐργασίαν κατατριβόμενου, ἐνῶ ἐπιωφελέστερον δι' αὐτοὺς τοῦτους τοὺς συνδρομητὰς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ καταναλίσκωμεν τὸν χρόνον μας εἰς τελειοποιήσιν τοῦ περιοδικοῦ.

Οὐδὲλως λοιπὸν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλλου ἡμῶν, οἱ ἀγαπῶντες πράγματι αὐτό, οἱ ἀληθεῖς τέλος φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ σπεύσωσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παράκλησιν μας ταύτην, πέμποντες ἡμῖν μὲ πρῶτην εὐκαιρίαν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των.

Ἡ Δεσύθυσσις.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος ἐντὸς λέμβου ἰσταῦ τοῦ Στεφάνου κρατούντος τὰς κίπιας, και τοῦ Κίμωνος κρατούντος τὸ πηδάλιον.
Στέφανος. (Ἐντρομος) Πῶς τὴν ἔφερες ἐδῶ; Ἐδῶ εἶνε ὄλο μικροὶ μικροὶ ὕφαλοι και ὅα τὴν σπᾶσωμεν και ἔπειτα ὅα τὴν πᾶσωμεν και μεῖς.
Κίμων. Ἐνοῖα σου, κ' ἐγὼ τοῦ; ἔξυρω ἄλλους, μὴ φοβῆσαι.
 Ἄλλὰ μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Κίμων, και κρρρρρ, δυνατὸς τριγμὸς ἤκουσθη.
Και ὁ Κίμων, χωρὶς ποσῶν νὰ παραβῇ.
 — Βίδες ποῦ σου εἶπα, πῶς τοὺς ἔξυρω ἄλλους; νὰ ὁ ἕνας ἰ

Ὁ Κουριοκεφαλῆς, διὰ νὰ περίσῃ και αὐτὸς γιὰ ἔξυπνος ἠγόρασεν ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τὴν **ΑἰΘΟΥΣΑΝ**, μὲ τὴν ὁποίαν κάθε ἔξυπνος και ἀνεπτυγμένο παιδί φρονεῖ νὰ πλουτίσῃ τὴν βιβλιοθήκην του πρὶν ἐξαντληθῇ ἡ ἔκδοσις. Καθ' ὅδον συναντᾷ τὸν Μιμῆν και τὸν ἑρωτᾷ, ἂν ἔκαμε καλὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸ βιβλίον.
 — Ὁραῖότετα, ἀπαντᾷ ὁ Μιμῆς, εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα βιβλία.
 — Τότε πᾶν νὰ πάρω ἄλλο ἐν ἀντίτιπον.
 — Καὶ γιατί;
 — Ἀφοῦ εἶνε τόσο λαμπρὸ . . . νὰ τὸ ξαναδιαβάσω.
 Ἐρωτᾷ ὁπὸ τοῦ Μιμῆος, Ναπολέων; Κοσμοκράτορα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθῶσιν ἐν τοῖς ἐκτῷ φυλλαδίοις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου και Ἀπριλίου ἐνεστώτος ἔτους.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων, τῶν ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου μέχρι τοῦ τῆς 30ῆς προσεχῶς Ἀπριλίου δημοσιευθῶσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων, θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἴσοι εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, τὴν μεσαίαν και τὴν ἀνωτέραν.

Εἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ πολὺ μικροὶ φίλοι και φίλαι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ὅσοι δηλαδὴ ἔχουσιν ἡλικίαν μικροτέραν τῶν ὀκτῶ ἐτῶν.

Ἡ μεσαία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν ὀκτῶ εὓς δέκα ἐτῶν.

Ἡ ἀνωτέρα τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν δώδεκα εὓς δεκαπέντε ἐτῶν, συμπληρωμένω.

Χάρη εἰς τὴν ὑποδείξεισιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητὴς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ διαγωνίζεταί μετ' ἑταίρων ἡλικίαν του.

Ἐπεὶ δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητῆς και πᾶσα συνδρομητρία νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ στέλλωνται ἴσον τὸ δυνατόν ὀλιγοτέρας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπινοήσιν ἐκαστοῦ φυλλαδίου καὶ δὲ λύσεις αἱ στέλλόμεναι μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ φυλλαδίου, τοῦ περιέχοντος ἤδη αὐτάς, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν — Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἑξωτερικῷ συνδρομηταὶ ἔχουσι βεβαίως μεγαλειτέραν προθεσίαν ἀναλόγως τῆς χωριστέρας αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀποστάσεως· ἀλλὰ και αὐτοὶ πρέπει νὰ στέλλωσι τὰς λύσεις των πρὶν λῆθωσι τὸ περιεχόμενον αὐτῶν φυλλαδίων.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράψωσιν αὐτάς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, και ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται ἢ μίᾳ ὑπὸ τὴν ἄλλην και ὄχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, νὰ φέρῃ δὲ ἐκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ

ὑπὸ
 ἸΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον συλλογὴ λυρικῶν ποιημάτων τοῦ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων και προσφιλοτέρων συγγραφεῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Ἰωάννου Πολέμη ἦς τὴν μέλλουσιν ἐκδοσιν πρὸ μηνῶν ἀνηγγεϊλαμεν εὐρίσκειται ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια και ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων ἐκδοθήσεται πλήρως χάριτος και τρυφεροῦ αἰσθηματος, μετὰ ἐκτάκτου κολακισθησῆς ἐκτετυπωμένη.
 Οἱ ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ τοῦ κ. Πολέμη — εἴμεθα βέβαιοι —

Ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος πρέπει νὰ γράφεται ὁ τόπος τῆς διανομῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα και τὸ φωνήενον (ἂν ἔχη) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, και ἀνεύσεως ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἀνεῦ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν μὲ ποῖαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων διαγωνίζεταί ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων.

Ἡρώτων βραβεῖων θὰ λάβωσιν τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθῶσιν, ἴσοι ἀνὰ εἰς ἐξ ἐκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσοτέρας ἁρῆς (1) λύσεις μετὰ τῶν ἄλλων συμμαθητῶν του. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ τρεῖς διττοροὶ τόμοι ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδομένων βιβλίων. Προὔτετι θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνας των ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δευτέρων βραβεῖων θὰ λάβωσιν ἕξ ἐκ τῶν διαγωνισθῶσιν, ἴσοι ἀνὰ δύο ἐξ ἐκάστης τῶν τριῶν τάξεων, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας λύσεις μετὰ τῶν λαθόντων τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ δύο βιβλία ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδομένων.

Τρίτων βραβεῖων θὰ λάβωσιν ἐννέα ἐκ τῶν διαγωνισθῶσιν, ἴσοι τρεῖς ἐξ ἐκάστης τῶν τριῶν τάξεων οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας λύσεις μετὰ τῶν λαθόντων δευτέρου βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἀνὰ ἓν βιβλίον.

Ἐπαίτου θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες λύσεις ὄχι λιγώτερας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ὃς εὐρον οἱ λαθόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἐκάστης τάξεως.

Ἐνῆμερον μείλιας θὰ τύχωσιν οἱ ἔχοντες ὑπὸ τὸν τίτλον διγλωττίας τῶν ἡμίσεως τῶν λύσεων ὃς εὐρον οἱ τυχόντες ἑπαῖτον ἐξ ἐκάστης τάξεως.

Τῶν λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἄλλως τὰ ὑπόθετα μὲ τὸ πᾶσιν τῶν λύσεων ὃς εὐρον ἐκαστοῦ ἀνὰ τὸν ἑαυτοῦ.

(1) Ὅσοι λύσεις δημοσιεύσιν ἐπὶ τῶν ἀσκήσεων πρὸς τὰς 25 τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δημοσιεύσιν αὐτῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Εὐχόμεν εἰς ἄλλους τοὺς συνδρομητὰς και συνδρομητριάς μου ὑγίαιον, και εὐτυχίαν, προκοπὴν και πολλὰς προόδους διὰ τὸ νέον ἔτος, εὐχαριστῶ δὲ ἐγκερδῶς ἄλλους, ὅσοι εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ μοι ἐκγράσωσι τὰς εὐχὰς των, ὑποσχόμενη ὅτι ὄχι μόνον θὰ τοὺς ἀγαπῶ ὅπως πάντοτε ἀλλὰ θὰ προσπαθῶμαι νὰ γίνω ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα και νὰ τοὺς ἠρωτῶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρον.
 Τὸ κομμάτι τῆς βρασιλευστικῆς, ἀκακτικῆς Ἀμφιτρίτης, τὸ ὁποῖον ἔφαχες δι' ἐμὲ, νομίζω ὅτι δὲν τὸ ἐνόησα καθόλου ὑπόθετα, πῶς θὰ ἐχόρτσες ἐσὺ ἀντ' ἐμοῦ. Φιλῆσέ μου τὸ διαβαλίκι.

Καλῶς ὄρισες, χραισάστη μου Ἠμερολόγιον, τὸ ψευδώνυμόν σου πολὺ μοῦ ἀρέσει και ἐλπίζω νὰ εἶσαι τακτικὴ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μας, περιμένω λοιπὸν.
 Καὶ σὺ παράττω, φιλικὴ μου Ὁρατία Ἀδρα, και συάκουε; ὡσὼν νὰ μὴν εἰσεύρῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ! γράψε συχνά.
 Ἄν εἴξευρος τί σερῶν ἐπιτολῶν ἔχω ἐμπρὸς μου δὲν θὰ παρενοήσο. Μέλαν Κωνσταντῆ. Αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις και τὰ παιδικὰ σου πιεσόμενα μὲν ἀρέσουν και εἴταν ἔλη ὁ χαρὸς των θὰ δημοσιευθῶσιν.
 Πολὺ καλὸν ἦτο τὸ πρῶτον γράμμα σου ὑστερον ἀπὸ

τεσσάρων ετών γνωριμίας, αγαπητή Φίλη των Αθηνών, και έλπίζω ότι το δεύτερον θα είναι καλλίτερον. Να ζω-
μεν.

Τι είσαι σύ Α. Μ. Μ: ούτε όνομα μου γράφεις ούτε
φωτοάνομα· ή έκθεσίς σου ήτο καλή, αλλά...

Εύχαριστάς έκ μέρους μου τόν αδελφόν σου ότι σε ή-
νάγκασε να μου γράψης, φίλτατε Μελετισσογενή, και
γράψι μου συχνά.

Εύχομαι ν' αληθεύσῃ ή προαίτησίς σου, αγαπητέ Γω-
τάκη Ασηέρ. Σε φίλά.

Ο Φοῦβος Απρίλων είναι πολύ καλός και πολύ ειδι-
κούς και τόν συγχωρώ ότι έδράζονε να μου γράψῃ.

Παρασιτικός σου λοιπόν, Ρόδον τοῦ Απριλίου.

Ήλιον με γαργαλίει ή επιστολή της Ατρομήτου
Μπουμπουλίνας ν' αποσπάζω κλάτι ει: ο ΙΩΑΝΝΗΣ

ΚΑΣΤΕΡΑΣ, λέγει, είναι πολύ ώριμος και περιμένω άναγκά-
σμως να ίδω τί απέγιναν τά παιδιά· δεν έχει όμως τίλου
δίκαιον ο Αύτοκράτωρ των Ωκεανών να λέγῃ ότι τού

ἀρέσει καλλίτερον από τόν Γερθεόμαν διότι ο ήρωας του
είνε άγίος και όχι τυνή, μη δέν ήτο άραία ή ΑΝΘΟΥΛΑ.
Την αυτήν ήρωος ίδέν έχει και ο Πατριάρχης, ο αδελφός μου,
ο οποίος καμμίαν φοράν έσαν κρυώνει ούτε ένα σαλάκι δέν
θέλει να φορέτῃ από φόβον μήπως τόν πάρουν διά γυ-
ναίκα».

Μά πόσον, πόσον μου άρέσουν αι επιστολαί σου, αγα-
πημένη μου Τπολαίς, δέν είμπορώ να σου έκγράσω πό-
σον πολύ μ' εύχαριστούν! γράψι μου λοιπόν.

Το Σεριτευμένον Τρυποκάριδοι το καταφίλω.

Είς έσους ήρσαν ή επιστολή της Τπολαίδος, αγαπη-
τέ μου Ωνάσιον Άγγελιδί, αλλά και σύ δέν γράφεις
όσχημα, όταν μέλιστα θέλεις.

Σε εύχαριστώ διά τά κομμιμένα σου, Κόκκινο
Ζαμπάκι, και σε γλυκοφιλώ.

Πολύ κομψή και' όλα ήτοι ή επιστολή σου, φίλτατε Φο-
βερέ Κεραυνέ.

Και τού χρόνου, Άνδρέε Άλληρ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Συλλαβόγριφος.

Άδελφον είναι το πρώτον μου γράμμα το δεύτερόν μου,
Νήσος είναι το τρίτον μου: κρίσις το σύνολόν μου.
Έστίλη από τού Άλλου.

2. Συλλαβόγριφος

Είμαι όρος της Ελλάδος την ούραν μου δέν βγάλας,
Είς παχύν της φωνήσιν παρθένης με ματαβήλας.
Έστίλη από Άρσένου Διαβίτη.

3. Αεζιγρίφος.

Οι γράμμα και έν ζών, μαζί έν ενωθίσι,
Μία πόλιν της Ελλάδος τά όσα τον γενώσι.
Έστίλη από Α. Γ. Ζήφου.

4. Αεζιγρίφος.

Το πρώτον έν κόλλε, άλλον δέν την έννοσί.
Το δεύτερον δέναι λατρία και βραβείσι.
Το όλον έν βλάστη να' δής μετ' άσπρίσις.
Θά τώβρησ γιναι έναι φίλῃ της άσπρίσις.
Έστίλη από τῆς Ατρομήτου Μπουμπουλίνας.

5. Αεζιγρίφος.

Το πρώτον μου ήμνεί, τ' άλλο το θυσιάζουν,
Το όλον μου οι μαθηταί ποίπει να τὸ διαβάζουν.
Έστίλη από τῆς Κοιλάδος.

6. Στοιχειόγριφος.

Είμαι νήσος τού Αιγαίου όπως είμαι έν μ' άσις.
Άνομοίμοι' σέλη ήρα, έν με άπαυρομάσις.
Και έν με Αιτωνήσις.
Έστίλη από Μπουμπουλίνας.

7. Στοιχειόγριφος.

Θηρίον άγριότατον — έν άποκαταλίσις
Κι' έν μ' άπαυρομάσις την ούραν
Με την μαρίστιν σου χαράν
Τὸ μέλον θά πορίσις.
Έστίλη από τῆς Ατρομήτου Μπουμπουλίνας.

8. Στοιχειόγριφος.

Νήσος έκ τῶν Κυκλαδικῶν. — έν την ούραν μ' άλλήσις.
Αθαυμάσιον ήρωικόν Ιε άρεσις ο' άναρτήσις.
Έστίλη από Μαρτίου Σερβίτου.

9. Κωδολέξον.

- 1. Είμαι όνομα άρχαίου έναξίτου και κλησίου.
  - 2. Είμαι έν σου χρόνου μέρος, και έν μέρος της ημέρας.
  - 3. Ή τῶς συνδέσματος θε' ν' μ' εύρη, όμως πουθενά άλλού.
- Πρόσεξον λοιπόν να γράψῃς τὸ κωδολέξον εις πέρας.
Έστίλη από τῆς Κοιλάδος.

10. Τονόγριφος.

Είμαι μελανή και μαύρη έν τον τόνον μεσοθέσις,
Αι' έμού εὐθὺς θά γράψῃς ο, τι εις τὸν νόον σου θέσις.
Έστίλη από τῆς Κοιλάδος.

11. Αναγραμματισμός.

Κίτρινος άρχαίος έθνος, όπως είμαι έν μ' άριση.
Μέρος γίνομαι σου κράτους, έν με αναγραμματισίσις.
Έστίλη από τῆς Γαλακτίας Θελάσσης.

12. Αίνιγμα.

Αι' έμού και μέλου σεκουσίου γνωρίσις
Νά σου πῶ τί είμαι κρινάο περιτόν.
Με θεωρεῖς πολλήσις και με άντιγράβεισις,
Κ' όταν μένα βλέπεις, βλέπεις σεαυτόν.
Έστίλη από Κερίου Ηεσίου.

13. Αίνιγμα.

Έρχομαι από βουνά κι' από κορυφῃς βουνών,
Ήλῶν και κάτωθεν της γῆς ως επί τὸ πλείστον βγαίνω.
Αι' έμού συνοικισμοῦν μετὰ τόπων μακρονών,
Ήλῶν και έναι αἰθρημά σου ένώ πάντοτε κοραίνω.
Έστίλη από τῆς Σαυθίλης.

14. Ερώτησις.

Κοίτα βλάσσησ είναι σαν τὸ χιόνι;
Έστίλη από τῆς Εσπέρτης.

ΑΥΣΙΣ

- 161. Ψιττακός (Ψ, Τ, Κόλι). — 162. Πορτογαλλία, Γαλιζι. — 163. Ηρακλής (Ηρα, κλις). — 164. Σόρος, ήρωας. — 165. Τόπος, Σόρος. — 166. Σόρα (Σ Κ.). — 167. Πέτρα, περῆ. — 168. Θόλος, πόλος. — 169. Ο άνεμύβηλος. — 170. Η Όμηρία. — 171. Υ Δ Ο Ρ
  - 172. Διδώ, δίδω. — 173. Το Άργυρο- Δ Ι Α
  - κράτος. — 174. 1. Ηλιάς. 2. Σο- Ρ Α
  - κράτος. 3. Σεναζόν. 4. Άριστιόθης. Ω
  - 175. ΕΑΕΝΗ. (1. Έρηνα. 2. Λέων 3. Ευρώτας. 4. Νήσος. 5. Ηρα). — 176. ΝΟΥΜΑΣ, ΡΩΣΙΑ (1. Νέ- στωΡ. 2. Νουα. 3. ΤάκουθοΣ. 4. ΜΩΣ. 5. ΑθῶναΙ, 6. ΣόνταραΔ). — 177. Λυδ; (Λ, λς). — 178. Σπαρταλή, φυλή. — 179. Τρικουρία (Τρίκη, κία). — 180. Χρησιό (Χ, κία). — 181. Δρος, Ρίς. — 182. Άχθος, Άδωσ. — 183. Ψρόσ, άραφ. — 184. Η ύπογυγκυμμένα. — 185. Π αψη. τὸ αυτόν. — 186. Ο Ταύρος — 187. Κ Υ Μ Α Υ Π Α Γ
- (Τὸ άποτελέσματῃ του διαγωνισμοῦ τῶν ΛΟ- Μ Α Ν Η σεων ήλ' εφημερίσθου εις τὸ προσεχές φύλλον.) Α Π Η Σ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

(Συνέχεια: από σελ. 7)

βέβαιος ότι αν εγώ αναμιχθώ εις
την υπόθεσιν σας, θα τον ανακαλο-
ψωμεν.

— "Ω! κύριε, θα μας κάμειτε με-
γάλην χάριν!

— Τότε λοιπόν έλάτε μαζί μου.

Άλλά πρώτα πρώτα πρέπει να γευ-
ματίσωμαι. Πιστεύω θα είσθε ψόφια
της πείνας.

— "Ω! μέλιστα, κύριε, άπεκρίθη,
άφελως ο μικρός Φραγκίσκος.

— Άκόμη καλλίτερα, θα φάγῃς

ΚΕΦ. Ζ'

ΤΙ ΕΓΙΝΕΝ Ο
ΘΕΙΟΣ ΘΩΜΑΣ;

Έν ὃ τά τρία
παιδιά εκάθηγγο
περίλυπα και εκ-
λαιον, αἰφνης ήκου-
σαν φωνήν γνωστήν:
«Αἱ! να τους! οι τρεις
μικροί μου φίλοι!»

Ο Ιωάννης ύψωσε
τους ὀφθαλμούς του
και είδεν εμπροσθέν
του νέον τινά, τὸν
ὁποῖον είχε γνωρίση

έντός της Ελπίδος ότι ε-
πλεονείς τὸ Άλγέριον, και
ταυξείπιουήθη πολὺ κα-

τά τὸ διάστημα τὸυ ταξείδιου.

Η άπροσδόκητος αὐτη συνάντησις ἔδωκεν
εὐθὺς θάρρος εις τὸν Ιωάννην. Έξήγησεν εὐθὺς
εις τὸν νέον τὴν δυστυχίαν των, ότι ούτε χρο-
ματῃς είχαν ούτε προστατήν, ούτε φίλον, ότι και
τά τρία ήσαν παντέρνημα εις τὸν ξένον ἐκείνου
τόπον.

«Άμ' ο θεός σου; Δέν ήθετε ἔδω ἴσα ἴσα
να εὔρετε τὸν θεῖόν σας;

— Βέβαια, είπαν ο Ιωάννης; αλλά δυστυ-
χῶς ψυχῃ δέν εἰςεύρει να μου εἰπῇ τὸυ κα-
οικεῖ.

— Έλα δά! Δέν είναι δυνατόν. Έγὼ είμαι

με περισσότερο δρεξιν, είπεν ο νέος. Και άρ' οὐ
φάγωμεν, τότε πλέον σκεπτόμεθα τί πρέπει να
κάμωμεν δια να ξετροπώσωμεν αὐτόν τὸν
θειόν, τὸν τόσον δυσέρετον.»

Φανταζοσθε πόσον ἐχάρησαν τὰ δυστοχη
παιδιά, ότι είδον τὸν ανέλπιστον τούτον συμ-
μαχον, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν εις αὐτὰ ο πανά-
γκθος Θεός. Και εις τὴν άκραν τὸυ κόσμου
ήταν πρόθυμοι να τὸν ακολουθήσουν τὸν σω-
τήσά των.

Και οι τέσσαρες λοιπόν ή μάλλον και οι
ἑπτὰ ἐπορευθήσαν εις τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ε-
τραγεν ο νέος. Καθὼς είδεν ή ξενοδόχος τὸν νέον,
τὰ τρία παιδία και τὰ τρία ζῶα, ανεφώνησε:
« Καλέ κύριε Λεφιλή μου, τὸυ μου τα ε-
κουβάλησες ὄλον αὐτὸ τὸ θηριοτροφείον;

— Σεβαστή μου κυρία Ποτελου, άπεκρί-
θη ο κύριος Λεφιλή, λαμβάνω τὴν τιμὴν να
σας συστήσω τρεις φίλους μου, τοὺς κυρίους
Ιωάννην Καστέρα, Μιχαλάκην Καστέρα και
Φραγκίσκον Καστέρα, και σας παρακαλώ να
προστάξετε να καταβάλλουν ἰδιαίτεραν φρον-
τιδα δια τὸ φαγητόν σήμερον.

— Και τὰ φοβερά αὐτὰ ζῶα μήπως και
αὐτὰ τρώγουν ἐστὸ τραπέζι; εἰμυρμούρισεν
ή κυρία Ποτελου. Ενόμισσε κυρ Λεφιλή μου,
ότι τὸ σπιτι μου είναι παράρτημα τὸυ ζωολο-
γικοῦ κήπου; »

Η κυρία Ποτελου τὴν ἡμέραν εκείνην ήτ'
αδιάθετος, και ότι είδε τὰ τρία ζῶα τῶν τριῶν
μικρῶν φίλων μας δυσπηρεστήθη πολὺ καὶ μέλιστα
και μετὰ βίας ἐκράτει τὸν θυμόν της.

ου και ήλθον εις συνάντησιν του κυρίου Λεφιλή, ο οποίος τους περιμένε δια να περιηγηθούν την πόλιν και να τους δείξη τα αξιοθέα μέρη του Άλγερίου.

Ο νέος αρχιτέκτων έφερε κατά πρώτον τα τρία παιδιά εις τον κήπον του Μαρέγγου κομφοτάτον δημόσιον κήπον, ο οποίος άλλοτε ήτο ο μόνος περίπατος των κατοίκων του Άλγερίου. Είν' ισχεδιασμένος καλλιτεχνικώτατα και έχει σχήμα ήμικυκλίου, ώστε απ' εκεί φαίνεται λαμπρότατον πανόραμα της θαλάσσης και των βουνών. Την έσπεραν οτε ο ήλιος δύνει μυριάδες πτηνών έρχονται και καταφεύγουν την νύκτα εις τα φύλλα των δένδρων.

Ο κύριος Λεφιλής διηγήθη εις τα παιδιά οτι πρό είκοσιν ετών εις την θέσιν του κήπου ήσαν άγροι άκαλλιέργητοι, όπου έφύοντο άκανθα και θάμνοι άγριοι. Άλλα γενναίως τις αξιωματικός ισκέφη να μεταχειρισθί τους στρατιωτικούς φυλακισμένους δια να μετασχηματίση τον άγριον εκείνον τόπον εις εύρεστον τόπον διασκεδάσεως. Ο αξιωματικός ούτος, ο οποίος ήτο γέρον ζωηρός, ώνομάζετο καπετάν Μαρέγγος, και δια τούτο ο δημόσιος κήπος ώνομάζετο Κήπος του Μαρέγγου.

— Και ο μικρός εκείνος πύργος τί είναι; ήρώσεν ο Μιχαλάκης, και έδειξε τον πύργον μεταρην τετράπλευρον, ο οποίος ανέμεσα

του άδερραχμάν, από τα τείχη του Άλγερίου, απεκρίθη ο κύριος Λεφιλής. Θέλεις να πά να το ιδούμεν;

— "Α! ναι, ειπεν ο Μιχαλάκης. Πόσο θα εύχαριστηθώ να ιδώ Άραβικήν εκκλησίαν. »

Εξήλθον λοιπόν εκ του κήπου, έστράφησαν άριστερά και εύρέθησαν ευθύς άντικρύ του τζαμίου. Έπαίται ακάθαρτοι και βυρπαροί και παιδιά ήμίγυμνα εκάθηστο κατά γής δεξιά και άριστερά της εισόδου.

Άφ' ου διέβησαν την θύραν η οποία ήτο ύψηλή και ασβεστωμένη, και την έστόλιζον ύαλια λευκά και πράσινα, ανέβησαν κλίμακα στενήν και όρθην μεταξύ δύο τοίχων, και εύρέθησκν εις το κοβά, είδος τετραγώνου παρεκκλησιου, έστρωμένου με πολυτελείς και λαμπρούς τάπητας. Έν τῷ μέσω του παρεκκλησιου ήτο τό ταβού, όπως τό ονομάζουν οι Άλγερίνοι, καταστόλιστον δια σημαίων και δια-

φόρων αναθημάτων, και ο τάφος του Σιδι Άβδερραχμάν ελ Τσαχάθ, περιφήμου και σεβασμιου γέροντος, εις τιμήν του οποίου ειχε κτισθί το τζαμίον.

Και οι τοίχοι ήσαν έστρωμένοι δια σημαίων τας οποίας άλλοτε ειχον τα Άλγερικά στρατεύματα εις τους διαφόρους πολέμους των εναντίον των χριστιανών. Και άλλοι τάφοι ολιγώτερον πολυτελείς ήσαν διαφόρων άλλων επισήμων άνδρών, και μάλιστα του τελευταίου βέου του περιφήμου Έλ Χαδθ Άχμέτ βέου.

Το τζαμίον του Σιδι Άβδερραχμάν δεν έχει μόνον το κοβά, άλλα και άλλο μικρόν παρεκκλησίον απλούστερον, και εις τό βάθος αυτού εκάθητο γέρον λευκογένειος σεβάσμιος έφορει πελώριον σαρίκι και έκοιμάτο ήσυχα ήσυχα με τό κομβολόγιον εις την χειρα. Δύο χονδροί γάτοι λευκοί ήμερώτατοι και ακίνητοι εκάθηστο πλησίον του γέροντος και του έκαμνον συντροφίαν.

Οι τέσσαρες φίλοι μας δεν έτάραξαν καθόλου την ήσυχίαν των τριών σεβαστών προσώπων, δηλα δή του γέροντος και των δυο γάτων, και μετέβησαν εις τό νεκροταφείον του τζαμίου. Εις τό νεκροταφείον τούτο δεν θάπτουν πλέον πρό πολλών ετών, άλλα δεν είναι και έρημον, διότι οι πιστοί, οι οποίοι καθ' ήμέραν έρχονται και προσκυνούν γονυκλιείς τον τάφον του Σιδι Άβδερραχμάν έρχονται να ιδουν και τό νεκροταφείον.

Μεγάλη ζυλοκερατέα πολλών ετών είναι μεταξύ των τάφων και την σεβονται οι πιστοί πάρα πολύ. Οι Άραβες πιστεύουν οτι τα φύλλα της ζυλοκερατέας, όταν τα φάγη τις απ' ου γράφη επάνω λίξεις τινάς μαγικάς, θεραπεύουν τον πυρετόν.

Οι μικροί άδελφοί Καστέρα μετα χαράς και περιεργίας έβλεπον τα παράξενα και άσυνήθη εκείνα πράγματα.

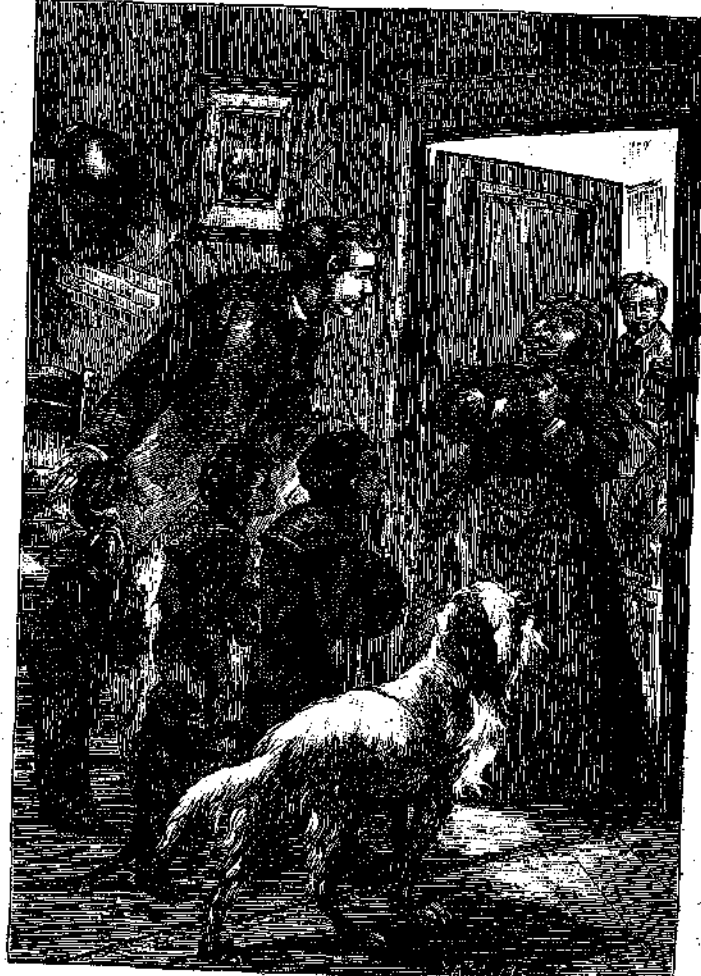
« Κρίμα όπου φεύγετε αύριον τό πρωί, ειπεν ο κύριος Λεφιλής, ει δε μη θα σας επήγαίνα παντού όπου υπάρχουν περιεργα πράγματα. Άλλα τούτο θα το κάμωμεν άλλην φοράν όταν θα γυρίσετε από τό Βουφαρίκ να μας ιδήτε. Τώρα είναι άργά και θα είσθε κουρασμένοι, μικροί μου φίλοι. Λαιπόν! καιρός να πάμε ες της κυράς Ποτελους. Μάλιστα σας συμβουλεύω μετά τό φαγητόν να μη άργήσετε να πλαγια-

στε, διότι αύριον πρωί τας πεντέ μισο τό ολιγώτερον πρέπει να είσθε όρθιοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟΝ

Άκριβώς τας 6 τό πρωί οι τρεις μικροί άδελφοί Καστέρα και ο εύγενής ξυνοδοιπόρος

Η άμαξα εις την οποίαν ανέβησαν οι τέσσαρες φίλοι μας, ήτο γεμάτη. Οι επιβάται ήσαν όλον και Άραβες και Καθύλοι. Συνωμίλου με πολλήν εύστροφίαν, έπρόβαλλον τας κεφαλάς των έξω των θυρίδων της άμαξής, τα προσωπά των ήσαν όλα χαρά, καθως και αι χειρονομίαι.

« ΠΟΥ ΜΟΥ ΤΟ ΕΚΟΥΒΑΛΗΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ! » (Σελ. 17.)

των εύρέθησαν εις τον σταθμόν του σιδηροδρόμου. Μόλις πρό είκοσιπέντε ετών ειδον οι κάτοικοι πρώτην φοράν τον μαύρον καπνόν της ατμομηχανής του σιδηροδρόμου. Οι Άραβες ειδον και εθαύμασαν, άλλα δεν έτρόμαξαν. Τουναντίον ευθύς την πρώτην ήμέραν ανέβαινον σωρηδόν εις την τρίτην θέσιν χωρίς να έχουν ανάγκην να ταξειδεύσουν, άλλα απλώς χάριν διασκεδάσεως, αδια να κάμουν χάρι.»

των και τα βλέμματά των, τα οποία έστρεφον πανταύ μετά πολλής εύχαριστήσεως.

Άφ' ου η άμαξοστοιχία έτρεξεν ως είκοσι λεπτά της ώρας πλησίον της θαλάσσης, έστράφη δια μιās εις τό μεσημβρινοδυτικόν και εισήλθεν εις την περιφημον πεδιάδα του Μιτιζδα.

(Έξεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ (Κατά τό γαλλικόν του AD. BADIN).

ΧΑΒΙΒ—ΧΑΒΑΒ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 3.)

Βεβαίως ὁ ἵππος τοῦ Χαβίβ ἠκολούθησε μηχανικῶς τὴν ἰδίαν ὁδόν, τὴν ὁποίαν καὶ πρότερον.

Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ὅπου ἡ δυστυχὴς γυνή, ὠχρότερα καὶ ἰσχυρότερα ἐκλαίεν ἀλαλῶζουσα καὶ συνακίει τὴν σκληρότερην ψυχὴν. Μόλις ἠδυνήθη ἡ δυστυχὴς νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παράκλησιν τῆς. Ὁ Χαβίβ θὰ διήρχετο καὶ πάλιν χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτήν, ἀλλὰ φρικῶδες πόνος κατέκαιε τὰ σπλάγχνα του, καὶ διὰ μιᾶς ἐκβαλὼν ἐκ τῆς ζώνης του θυλάκιον πλήρες χρυσίου, τὸ ἔριπεν εἰς τὴν ἰκετεύουσαν γυναῖκα ἀναφανῶν:

— Γυναῖκα! πάρε αὐτὸ τὸ πουγγί καὶ παρακάλεϊ τὸν Θεὸν δι' ἐμέ! παρακάλεϊ τὸν Θεὸν διότι ὑποφέρω φρικτὰ!

— Εὐλονημένο νὰ εἶνε τὸ ὄνομά σου, ἐκλαμπρότατε! καὶ ὁ Προφήτης νὰ σοῦ χάρισῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ του! εἶπεν ἡ πτωχὴ πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα.

Ὡ θαῦμα τῶν θαυμάτων! Αἰφνιδίως οἱ πόνοι τοῦ Χαβίβ κατεπραύνησαν. Ναί, ὑπέφερον ἀκόμη πολύ, ἀλλὰ ἡ φλόξ ἡ ὁποία τὸν κατέκαιεν τὸ ἀδυνατωτέρα, καὶ ἠσθάνθη νὰ ἀναγεννάται ἡ ἐλπίς ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ συλλογισμῆς. Φθάσας πλησίον τῆς φυλακῆς, ἐσταμάτησε, καὶ νεύσας εἰς φρουρὸν τινὰ διέταξεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν φρούραρχον. Ὁ φύλαξ, ἐνοῶν, ἀπὸ τὸν τρόπον μὲθ' οὗ τῷ ἐδόθη ἡ διαταγή, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ, ἔπευσε νὰ προειδοποίησιν τὸν φρούραρχον, ὁ ὁποῖος, ἀναγνωρίσας τὸν εὐνοούμενον τοῦ βασιλέως Σάχ-Ἀββά, προσέκλινε καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ κάμῃ.

— Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία, εἶπεν ὁ μουσουλμάνος, εἶνε νὰ ἐλευθερώσῃτε, ὑπὸ ἐγγύησίν μου, τὸν φυλακωμένον γέροντα, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς τὸ δεσμοκτήριον, τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον βλέπει εἰς τὸν μέγαν δρόμον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατηγορήθη ἀδικίως, καὶ θὰ ἀπολογηθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὸν βασιλέα περὶ τῆς ὑποθέσεώς του.

— Ἐνδοξότατε! εἶπεν ὁ φρούραρχος, ἄς γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖτε! ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σας! Ὁ γέρον φυλακισμένος ἀπηλευθερώθη ἀμέσως:

δὲν ἠδύνατο ὁ δυστυχὴς νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὅτε ὁ Χαβίβ εἶδεν αὐτὸν καμπτόμενον ἐκ τοῦ γήρατος, τοῦ κόπου καὶ τῆς συγκινήσεως, τὸν ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ μέγαρόν του, ὁ γέρον ἀνύψασε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς τρεμοῦσας χεῖράς του, καὶ ἐπεκαλέσθη διὰ τὸν εὐεργέτην του τὴν οὐρανίαν δρόσον τῆς μακαριότητος. Ὁ Χαβίβ, σκεπτικώτερος καταστάς, διηυθύνθη πρὸς τὸ ποτάμιον, ἀλλὰ τώρα δὲν ἤκουσε τὰς ἰκεσίας τοῦ παιδίου.

— Ἀνέβα εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἵππου μου, εἶπεν ὁ μουσουλμάνος σιγᾶ. Ἀπὸ τώρα θὰ φροντίζω διὰ σέ.

Τὸ παιδίον, ἐκβαλὼν κραυγὴν χαρᾶς, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου.

Ὁ Χαβίβ-Χαβάβ, σοβαρὸς καὶ σκεπτικὸς ὢν, διηυθύνθη πρὸς τὴν κατοικίαν του, καὶ βαθυμῆδον κατεπραύνετο ἡ φλόξ τῶν φλεβῶν του. Καθ' ὁδόν, τὸ πλῆθος ἐξεπλήττετο βλέπον αὐτόν.

Μεγάλῃ ἦτο ἡ ἐκπληξὶς τῶν θεράποντων του, ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ ἀνάκτορον, ἀλλ' ὁ μουσουλμάνος εἶπε, μὲ σιγανὴν φωνήν, νὰ φροντίσουν περὶ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ παιδίου.

Μετὰ ἐλαφρὸν δεῖπνον ἀπεσύρθη εἰς τὰ δωμάτιά του, καὶ ἀπέπεμφε τοὺς ὑπηρετάς, οἵτινες ἠγρύπνουν καὶ τὸν ἐφύλαττον, λέγων ὅτι δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκη νὰ τὸν φυλάττουν· ἐπειτα, μείνας κατὰμονος, ἤρχισε νὰ προσεύχεται.

Ὅπως τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν εἶχε παρουσιασθῆ τὸ φοβερὸν φάντασμα, τα ῥόδα εὐωδιάζον τὸν αἶρα καὶ ἡ ἀηδὼν ἐμελάδει ἐπὶ τῶν δένδρων, οὕτω καὶ τὴν νύκτα ταύτην ὁ Χαβίβ ἠσθάνετο ἠδυτάτην δρόσον νὰ διαπερᾷ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά του, καὶ ἤκουσε τὴν καρδίαν του νὰ πάλῃ ἀπὸ εὐτυχίαν.

— Ὁ ἀγνωστον πνεῦμα! ἔλεγεν ὁ μουσουλμάνος, ἐσταυρωμένως ἔχων τὰς χεῖρας καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν, τὸ φρικτὸν μάθημά σου ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω!

Ὅτε, τὴν ἐπαύριον, οἱ θεράποντες του παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν του, μόλις τὸν ἀνεγνώρισαν, τόσο ἦτο γλυκὺς καὶ εὐπροσῆγορος. Ἡρ-

χισε δὲ νὰ στέλῃ ὀπίσω εἰς τὰς κατοικίας των, μὲ πολλὰ δῶρα, τοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς φιλοσόφους οἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἰατρεύουν, χωρὶς ὅμως νὰ μεμφθῇ τὴν ἀμάθειάν των καὶ τὴν κενοδοξίαν των. Ἐπρόξε τὸ ἴδιον καὶ εἰς τοὺς κόλακας, οἵτινες τὸν εἶχον ἐπαινήσῃ με στίχους, μὲ πείζον λόγον ἢ μὲ μουσικὴν καὶ συνετέλεσαν νὰ τὸν κάμουν ὑπερήφανον καὶ ἀλαζόνα. Ἀντήμοιψεν ἐκείνους ἐκ τῶν ἀνθρώπων του, οἵτινες ὑπέφερον ἀπὸ τὸν θυμὸν του καὶ τὰς ἰδιοτροπίας του. Παρέδωκε τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔφερε μαζὶ του τὴν προτεραίαν, εἰς ἀξιολόγους διδασκάλους, τοὺς ὁποῖους ἐπέφορτισε νὰ τὸ ἐκπαιδεύσουν καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸ κάμουν τίμιον ἄνθρωπον· ἔστειλεν εἰς τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, ἣτις κατόκει εἰς τὸ καλυθόσπιτον, ὅσα ἐχρειάζοντο διὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃ πλέον ἀπὸ πείναν· κατόπι, ἰππεύσας τὸν ἵππον του, τὸν ὁποῖον εἶχε τὴν προτεραίαν ἰππεύσῃ καὶ τὸν ὁποῖον ἠγάπα πολύ, διηυθύνθη πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ τῷ ἀπέδειξεν εὐκρινῶς τὴν ἀθωότητα τοῦ γέροντος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέτυχε νὰ δοθῇ ἡ θέσις τοῦ οἰκοφύλακος τῶν ἀνάκτορων.

Ὁ Χαβίβ, ἀφοῦ ἐξέτελεσεν ὅλα ταῦτα, ἐπίστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του ὅπου ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν, καὶ ἠυχαιριστήθη ἀπὸ τὰ ἄσματα τῶν τραγουδιστῶν του καὶ ἀπεκοιμήθη μέχρι τῆς ἐπαύριον ὕπνον γλυκύτατον.

Ἐκτοτε ὁ βίος τοῦ εὐνοούμενου τοῦ Σάχ-Ἀββά δὲν ἦτο πλέον ὁ ἴδιος.

Ἐξηκολούθει νὰ ζῇ ὡς ἐπίσημον πρόσωπον, καὶ ἐνεθάρρυνε τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἀπελάμβανεν ὅλα τὰ ὠραία καὶ καλὰ πράγματα, τὰ ὑποῖα ὁ Θεὸς ἔκαμεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' ἡ καρδία του πάντοτε ἐσυλλογίζετο τοὺς ἄλλους.

Ἐκάμεν ὅπως καὶ ἄλλοτε μεγαλοπρεπῆ συμπόσια, ἀλλ' οὐδεὶς πτωχὸς ἐπίνα τριγύρω του. Ἐνεδύετο ὅπως καὶ ἄλλοτε μὲ πορφύραν καὶ χρυσᾶ, ἀλλὰ χιλιάδες γυναικῶν καὶ πιδῶν ἔλαβον ἐνδύματα ἀπὸ τὰς χεῖράς του. Ἐδῶκε συναυλίας καὶ ἔκαμε τελετὰς θαυμασίας, ἀλλὰ ἔκτισε καὶ σχολεῖα διὰ νὰ ἐκπαιδεύωνται οἱ πτωχοὶ παῖδες καὶ νὰ γίνωνται σοφοὶ καὶ ὠφέ-

λιμοὶ ἄνθρωποι τοιοῦτοτρόπως, ὅσον τὰ ἔτη ἐπροχώρουν, τόσο περισσότερο εὐτυχὴς ἦτο ὁ μουσουλμάνος καὶ ἔγκρατο ὑφ' ὄλων. Ὅταν διέτρεχεν ἐπιππος τὰς ὁδοὺς τῆς Ἰσπαχάν ὁ λαὸς τὸν ὑπεδέχετο μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ ἀνεφώνει:

— Νὰ ὁ Χαβίβ-Χαβάβ μας! Νὰ ὁ Χαβίβ-Χαβάβ μας!

Ἦλθεν ἐντούτοις ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ κόσμος ἐμελλε νὰ κλαύσῃ, διότι τὸ γένειον τοῦ Χαβίβ-Χαβάβ ἐλευκάνθη ἤδη πρὸ πολλοῦ, καὶ ὁ Χαβίβ-Χαβάβ ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ! Ἐξηπλωμένους ἐπὶ τῆς κλίνης του, μὲ κλεισμένους σχεδὸν τοὺς ὀφθαλμούς, ἤκουε τοὺς ὀλολυγμούς τῶν ὑπηρετῶν του ἐπαναλαμβανομένου ὑπὸ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον εἶχε συναθροισθῆ εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς ὁδοὺς καὶ ἐθρήνει ὀδυνηρῶς.

Αἰφνης ὁ ἀποθνήσκων Χαβίβ εἶδε θαυμασίαν ὄπτασίαν. Μία γυνὴ ἀκτινοβόλος, μὲ εὐώδη καὶ χρυσὴν κόμην καὶ περιτυλιγμένη μὲ κυανοῦν κάλυμμα, ἔστατο ὀρθὴ πλησίον τῆς κλίνης του.

— Ἐφύλαξα τὸν λόγον μου, Χαβίβ, εἶπεν ἡ γυνή, μειδιάσασα θεσπεσίως. Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου σου δὲν σε ἐγκατέλειψα διόλου, καὶ ἐγὼ πάλιν, τώρα ἀμέσως, ὅτε ἡ ψυχὴ σου ἀποχαιρετίζῃ τὸ σῶμά σου, θὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὰς αἰωνίους μονάς!

— Καὶ ποία εἶσαι σύ; ἠρώτησεν ὁ μουσουλμάνος, σύ τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις, ἀφοῦ ἦτο καταδικη δι' ἐμέ, ἔγινεν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ βίου μου, σύ, ἡ ὁποία ἦσο ἀκαταπαύστως πλησίον μου ὡς φίλη, καὶ μοι ὑπόσχεσαι, εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου, τὴν αἰωνίαν μακαριότητα! Ποία λοιπὸν εἶσαι;

Τὸ φάντασμα ἐκυψεν εἰς τὸν Χαβίβ, καὶ σκορπίσεν ἐπ' αὐτοῦ φῶς καὶ οὐρανίαν εὐωδίαν, ἐπιθύρυσεν:

— Εἶμαι, ἡ Συνειδήσις σου! Ὁ Χαβίβ-Χαβάβ ἐμειδίασε καὶ ἀπέθανεν. Καὶ ἐνῶ, περὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ ὀλόκληρος πόλις ἐκλαίεν, ἡ ψυχὴ τοῦ καλοῦ μουσουλμάνου ἀνήρχετο σιγᾶ, σιγᾶ εἰς τὸν Θεόν.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΡΤΙΛΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΣΥΡΤΟΣ

Ἐκ τοῦ ΣΤ'. τόχου τῶν Ρυθμικῶν Παιγνίων τῆς Κ. Αἰκ. Λακαρίδου.

(Μελῶν δημόσις ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς Ἰω. Θ. Σακελλαρίου.)

Ποίησις Κ. ΠΑΔΑΜΑ

Ἀρμονία ΣΟΦΙΑΣ ΦΩΤΙΑΔΟΥ

Πῆ-ρα-νε κι' ἀν-θί-ζουν τὰ χλωρὰ κλα-διά - - πᾶ-μ' ἐκεῖ 'στον

Ἴ-σκιο καί 'στὴν εὐ-ω - διά - -. Τὰ πουλιά 'στὰ δέν - δρα φέλ-νουν χα-ρο-

πά, 'στ' ἄν-θηδρό-σος πέ - φτει και λαμποκο - πᾶ, 'στ' ἄνθη δρόσος πέ - φτει

και λαμπο-κο - πᾶ. Πᾶ - με στ' ἄρ - νά- Πᾶ - με στ' ἄρνάκια τὰ λευ-

κά 'στὰ πρά - σι - νὰ 'στὰ πρά-σι-να χορ - τά - ρια, ποῦ

Ἐμφθῆ

νε τὰ ρό-δα ὀλά-νοιτὰ και τὰ νε-ρὰ κα-θά-ρια, ποῦ - νε τὰ ρό-δα ὀλάνοιτὰ και τὰ νε-ρὰ κα-

θα-ρια. Σι - γὰ φυ-σᾶ τὰ - γέ - ρι φω - νὴ δὲν ἀν-τη - χεῖ. τί

Ἐ-μορφη ποῦ εἶ-νε κο - ρί-τσιὰ ἢ ἔ-ξο - χή.

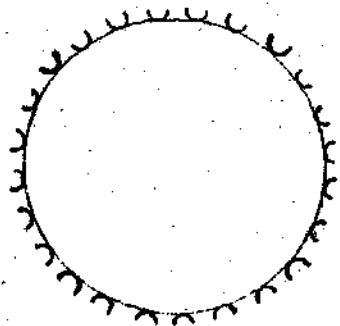
Πῆρανε κι' ἀνθίζουν τὰ χλωρὰ κλαδιά
Πᾶμ' ἐκεῖ στὸν ἴσκιο καὶ στὴν εὐωδιά.
Τὰ πουλιά στὰ δένδρα φέλνουν χαροπά,
Στ' ἄνθη δρόσος πέφτει καὶ λαμποκοπᾶ.
Πᾶμε στ' ἄρνάκια τὰ λευκά, στὰ πράσινα χορτάρια,
Ποῦνε τὰ ρόδα ὀλόνοιτὰ καὶ τὰ νερὰ καθάρια.
Σιγὰ φυσᾶ τ' ἀγέρι, φωνὴ δὲν ἀντηχεῖ,
Τὶ ἔμορφη ποῦ εἶνε, κορίτσι, ἢ ἐξοχή.

Τρέχουν τὰ κορίτσια, τῶν ἀνθὺς ζητεῖ,
Ἄλλο πεταλοῦδα διώχνει φτερωτὴ.
Φεύγουν, ξεμακραίνουν, ἐχαθῆκαν πλειά!
Παοῦν τὰ παιγνίδια κ' ἢ φαιδρὴ λαλιά.
Τ' ἄλλα κορίτσια τὰ ζητοῦν, ἐπάνω κάτω τρέχουν
Καὶ πουθενὰ δὲν φαίνονται, τί θλίψη ποῦ τὴν ἔχουν!
Ἡ μέρα βασιλεύει κι' ἀκόμα νὰ τὰ βροῦν!
Ἐχουν κι' αὐτὰ μητέρες ὅπου τὰ καρτεροῦν.

Τὶ χαρὰ! 'φανῆκαν! Ἄγιο νὰ χαθοῦν!
Πῆγαν εἰς τὸ μῦλο! πῶς νὰ ξαναρθοῦν!
— Χάσαμε τὸ δρόμο! ποῦ εἶν' ὁ δρόμος — Νά!
Τὶ καλὸς ποῦ εἶσαι, γέρο μυλωνᾶ,
Τώρα γυρνοῦν χειροπιαστὰ μὲ τὰ παιδάκια τ' ἄλλα,
Καὶ πάλι ξαναρχίζουν τὰ γέλια, τὴν τρεχάλα.
Στεφάνια πλέκουν, νοιώθουν χαρὰ μὲς 'ς τὴν φυγὴ!
Τὶ ἔμορφη ποῦ εἶνε, κορίτσι, ἢ ἐξοχή!

ΟΔΗΓΙΑΙ ΤΟΥ ΕΝ ΣΕΛΙΔΙ 24 ΡΥΘΜΙΚΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ « ΣΥΡΤΟΥ »

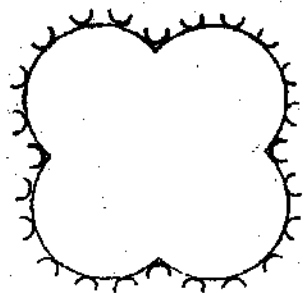
Α'. ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΛΕΜΑΤΟΣ.— 24 κοράσια, άπαρτίζοντα μέγαν κύκλον, βαδίζουσι, κρατούμενα εκ των χειρών ή δι άνθιστολίστων κλάδων, εξ

Σχήμα 1.

βήματα (βήμα πόλλας) προς τα εμπρός, τρία προς τα όπισω και τρία εν χώρῳ. Τέσσαρες κορυφαίαι σύρουσι τόν χορόν με ώραία και ποικίλα σχήματα, (κινήσεις χαριέσσας, δια των βραχιόνων ή της κεφαλής, περιστροφάς περι έαυτάς και περι τὸ πρῶτον μετ' αὐτάς κοράσιον) ενῶ αι λοιπαί ακολουθοῦσι, πέντε μετ' εκάστην των χοραγῶν. (Σχήμα 1)

Μετὰ τὸ πρῶτον τετραστιχον τοῦ ἄσματος αι χοραγοί προβαίνουσι βαθμηδὸν προς τὸ κέντρον, πάντοτε ὁμοίως βαδίζουσαι εμπρός και όπισω και κρατούμεναι εκ των χειρῶν. (Σχ. 2)

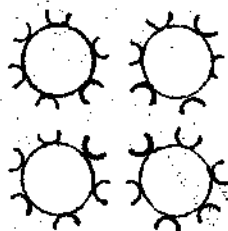

Σχήμα 2.

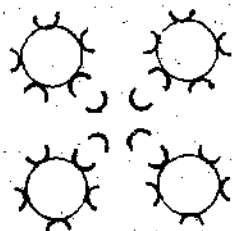
Πρέπει νὰ καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια, ὅπως τηρηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ σχήματα ὑφ' ὅλων

των κορασιῶν, ποικιλλόμενα ὑπὸ των ὑπ' αὐτῶν ἐκτελουμένων βηματισμῶν και των λοιπῶν κινήσεων εκάστου κορασιου.

Τὴν ἐπιφάνη τοῦ ἄσματος (« πού' νε τὰ ρόδα ») χορεύουσιν, ἐκτελοῦντα εν χώρῳ βηματισμοὺς μαζούρκας και διατηροῦντα καλῶς τὰς ἀναλογίαις τοῦ σχήματος και των ἀποστάσεων. Μετὰ δὲ τὴν ἐπιφάνη, με τὰς λέξεις « Σιγά φυσάει τ' ἀγέρι » αι κορυφαίαι ἀποσπῶνται εκ τοῦ μεγάλου κύκλου, και ἐνούμεναι εις τέσσαρας μικροὺς κύκλους, ἐξακολουθοῦσι νὰ σύρῳσι τὸν

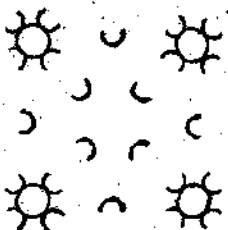
Σχήμα 3.

Σχήμα 4.

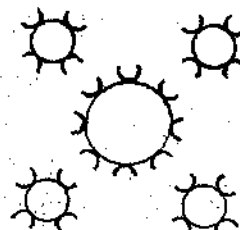
χορόν, περιτρεφόμεναι εκάστη εν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς κύκλῳ. (Σχήμα 3).
Β'. ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΛΕΜΑΤΟΣ.— Αἱ τέσσαρες χοραγοί ἀποσπῶνται ἤδη των συντρόφων των, και διαδεχόμεναι ὑπὸ νέων κορυφαίων, στρέφονται και προχωροῦσι προς τὸ κέντρον, ἐκτελοῦσι διάφορα σχήματα, δηλαδὴ βαδίζουσι προς ἀλλήλας και πάλιν ἀπομακρύνονται και στρέφονται περι έαυτάς και εκ νέου προβαίνουσιν, ὀπισθοχωροῦσι και περιστρέφονται, ενῶ αι λοιπαί ἐξακολουθοῦσι νὰ χορεύουσιν εν τοῖς ἰδιαιτέροις κύκλοις με τὰς νέας χοραγούς, ἐκφράζουσαι ἀνησυχίαν και λύπην. (Σχήμα 4)

Β'. ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ Β'. ΣΤΡΟΦΗΣ.— Μετ' ὀλίγον και αι δεύτεραι χοραγοί χωρίζονται των λοιπῶν συντρόφων των, ὅπως ὑπάγῳσι προς ἀνεύρεσιν των

Σχήμα 5.

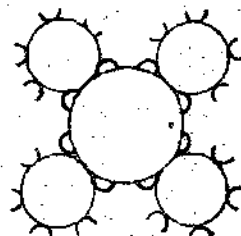
πρῶτων, προχωροῦσαι δὲ, ὀπισθοχωροῦσαι και περιστρεφόμεναι περι έαυτάς, βαδίζουσι και αὐταί προς τὸ κέντρον (Σχήμα 5), ὅπου δια των αὐτῶν κινήσεων, μετὰ χαρᾶς ἐνούνται

Σχήμα 6.

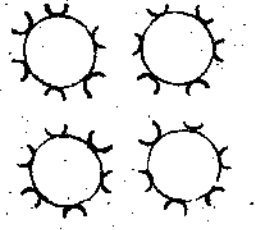
μετὰ των πρῶτων και μετ' αὐτῶν ἀποτελοῦσι πέμπτον μεγαλειέτερον κύκλον. Οἱ λοιποὶ τέσσαρες μικροὶ κύκλοι ἐξακολουθοῦσι περιστρεφόμενοι, ἔχοντες νέας πάλιν χοραγούς. (Σχήμα 6).
Τὴν ἐπιφάνη ἐκτελοῦσιν ὁ μέγας και οἱ τέσσαρες μικροὶ κύκλοι πάλιν εν χώρῳ, μετ' ὃ' ἐξακολουθοῦσι χορεύουσαι ὅλοι εν τοῖς ἰδίῳ κύκλοις μέχρι τέλους τῆς 6' στροφῆς τοῦ ἄσματος.

Γ'. ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΛΕΜΑΤΟΣ.— Ενῶ χορεύουσι και περιστρέφονται αι εν τῷ κεντρικῷ κύκλῳ κορυφαίαι, συναντῶσι τὰς πρῶτας συντρόφους των, δηλαδὴ, οἱ μικροὶ κύκλοι πλησιάζουσιν εν σχήματι ἡμικυκλίου προς τὸν κεντρικόν, καθ' ἣν σιγμὴν αι εις εκαστὸν αὐτῶν ἀνήκουσαι δύο χοραγοί (αι πρῶται και αι δεύτεραι) εὑρίσκονται ἐστραμμέναι προς τὰ ἔξω. (Σχήμα 7).

Σχήμα 7.

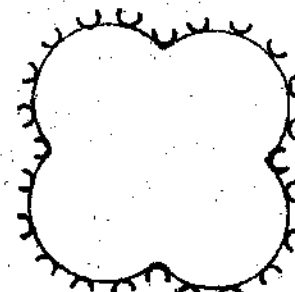
Τότε ἐνούμεναι μετ' αὐτῶν, ἀποτελοῦσι μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων χαρᾶς, τέσσαρες πάλιν μεγαλειέτερος κύκλους. (Σχήμα 8).
Αἱ σύρουσαι τὸν χορόν κορυφαίαι, πλήν τῆς περι έαυτῆς στροφῆς, κύπτουσαι, διέρχονται ἐπανελημμένως και ὑπὸ τὰς ἠνωμένας χεῖρας τοῦ δευτέρου ζεύγους των συντρόφων των, ἀκολουθοῦμεναι και ὑπὸ τῆς ἀμέσως ἀκολουθοῦσιν των, ὅπερ πα-

Σχήμα 8.

Ο αὐτὸς χορὸς δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ 16, 20, 24 ἢ 28 κορασιῶν, δηλ. πάντοτε ἀνὰ τέσσαρας περιπλέον, ἕνεκα τοῦ σχηματισμοῦ των τεσσαρῶν κύκλων.

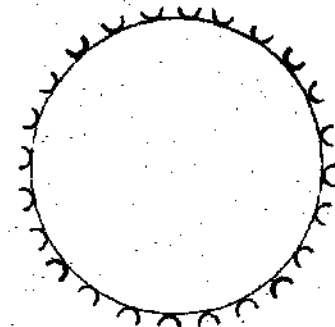
ρέχει πλειοτέραν πλοκὴν εις τὸ ὅλον σχῆμα.
Β'. ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ Γ'. ΣΤΡΟΦΗΣ.— Τέλος οἱ τέσσαρες κύκλοι ἐνούνται πάλιν εις τέσσαρα συνεχόμενα ἡμικύκλια (ὡς τὸ Σχήμα 2), τὰ δὲ

Σχήμα 9.

κοράσια ἐπαναλαμβάνουσι τὰς αὐτάς κινήσεις μέχρι τέλους τῆς ἐπιφάνης. (Σχήμα 9). (Ἡ ἐπιφάνη πάλιν εν χώρῳ)

Μετὰ τὴν ἐπιφάνη ἐξακολουθοῦσι τὸν χορόν ἐνούμεναι πάντοτε και συγκρατούμεναι εις μέγαν πάλιν κύκλον, με βηματισμὸν και σχήματα ὅμοια προς τὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ παιγνίου. (Σχήμα 10).

Σχήμα 10.

Η ΕΛΛΑΣ

Τρέξατε, καλά παιδιά,
και ελεύθεροι και δούλοι, να σταθούμε 'ς την άραδα
και να 'πούμε με καρδιά:
μιά μητέρα έχομ' όλοι, την 'Ελλάδα, την 'Ελλάδα!

"Αν ή μοίρα ή κακιά
σου έφόρεσε 'ς τὰ χέρια τής σκληριάς την άλυσίδα,
ώ πατρίδα μου γλυκειά,
'ς τὰ παιδιά σου θάχης πάντα, 'ς τὰ παιδιά σου τήν έλπίδα.

Την 'Ελλάδα τραγουδῶ
τήν πατρίδα τ' Αλεξάνδρου, τού 'Ομήρου, πρώτα πρώτα
'ς την 'Ελλάδα μας έδῶ
έγεννήθηκε ή δόξα, ή σοφία και τὰ φῶτα.

Τρέξατε, καλά παιδιά,
και ελεύθεροι και δούλοι, να σταθούμε 'ς την άραδα
και να 'πούμε με καρδιά:
μιά μητέρα έχομ' όλοι, την 'Ελλάδα, την 'Ελλάδα!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

"Ανθρωπός τις είχε τρεις υίους και δέν είχαν άλληνη περιουσίαν από την οίκίαν εις την όποιαν κατώκει. Έκαστος εκ των τριών αδελφών επέθυμει να την κληρονομήση, άλλ' ο πατήρ των δέν είξευρε τί να κάμη διά να μη άδικήσῃ κανένα.

Τὸ καλλίτερον θά ήτο να την πωλήσῃ και να τοίς μοιράσῃ τὸ ποσὸν τής πωλήσεως, αλλά δέν ήδύνατο ν' άποφασίσῃ διότι ήτο ή οίκία των προγόνων του. Τέλος είπεν εις τούς υίους του.

— Πηγαίνετε εις άλλα μέρη, να ιδήτε κόσμον μάθετε από μίαν τέχνην και όταν θά ξαναγαυριστε, όποιος φανή καλλίτερος εκείνος θά πάρῃ τὸ σπίτι.

Η πρότασις αὐτῆ τοίς ήρσεν ὁ μεγαλείτερος άπεφάσισε να γίνῃ πεταλωτής, ὁ δεύτερος κουρεύς, και ὁ τρίτος διδάσκαλος τής ξιφομαχίας. Άπεχωρίσθησαν άφ' οὐ συνεφώνησαν να εύρεθούν εις την οίκίαν του πατρός των ώρισμένην ήμέραν. Έμαθον και οί τρεις καλά την τέχνην των. Ὁ πεταλωτής επάτάλωνε τούς ίππους του βασιλέως· ενόμιζεν λοιπόν ότι ή οίκία ήτο ιδική του. Ὁ κουρεύς εξύριζεν επίσημα πρόσωπα και ενόμιζεν επίσης ότι είχαν εξησφαλισμένην την οίκίαν. Ὁ τρίτος έφαγε πολλές σπαθιές έως ότου να μάθῃ την ξιφομαχίαν· αλλά ήτο βέβαιος βτι ή οίκία ήτο ιδική του.

"Όταν έφθασεν ὁ καιρός επέστρεψαν και οί τρεις εις την πατρικήν κατοικίαν. Άλλά δέν ήξευραν πώς να εύρουν κατάλληλον περίστασιν να δείξωσι την τέχνην των ενφ συνώμιλου διήλθε ταχέως λαγός τρέχων εις την πεδιάδα.

— Να εύκαιρία! είπεν ὁ κουρεύς.

Και άρπάσας την λεκάνην και τόν σάπωνα

του, έκαμην άφρόν έως ότου ὁ λαγός επλησίασῃ τρέξας δὲ κατόπιν του, τὸν έσαπώνισεν ενφ έτρεχε και εξύρισε τὸν μύστακά του χωρὶς να πειράξῃ καμμίαν τρίχα του.

— Πολύ καλά, είπεν ὁ πατήρ· αν οί αδελφοί σου δέν κάμουν τίποτε καλλίτερον, τὸ σπίτι εἶνε ιδικόν σου.

Μετὰ μίαν στιγμήν διήλθε μίχ ταχυδρομική άμαξα με όρμην.

— Πατέρα, είπεν ὁ πεταλωτής, θά ιδῆς τι θά κάμω. Και τρέξας κατόπιν τής άμαξής, εξέβαλεν από τὸν ενφ εκ των καλπαζόντων ίππων τὰ τέσσαρα πέταλα και του έβαλεν άλλα.

— Εὐγέ σου! είπεν ὁ πατήρ· δέν ξέρω ποίον να προτιμήσω από τούς δύο σας.

Άλλ' ὁ τρίτος είπε:

— Πατέρα, τώρα εἶνε ή σειρά μου.

Έπειδὴ δὲ ήρχισε να βρέχῃ εξέβαλε τὸ ξίφος του και τὸ ένεινε εις πᾶσαν διεύθυνσιν άνωθεν τής κεφαλῆς του, οὕτως ώστε οὔτε μίχ σταγὼν υδατος να πέσῃ επί τής κεφαλῆς του· ή βροχή ηύξησε και έπιπτε κρουνηδόν· άπεκρουσεν όλον τὸ νερόν με τὸ ξίφος του και μέχρι τέλους έμεινε στεγνός ως να ήτο εις τὸ δωμάτιόν του. Ὁ πατήρ· ιδὼν την έντακτον επιδειξιότητά του έμεινεν εκπληκτός.

— Ίδικόν σου εἶνε τὸ σπίτι, είπε.

Οί άλλοι δύο, θαυμάζοντες επίσης τὸν αδελφόν των επεδοκίμασαν την κρίσιν του πατρός των. Έπειδὴ δὲ ήγαπώντο πολύ έμειναν και οί τρεις εις την οίκίαν, διά να έξασκήσωσι τὸ επάγγελμά των και εκέρδισαν πολλά χρήματα, και ήσαν παράδειγμα άνακτημένων και κλών αδελφών.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η Πηνελόπη εἶνε μικρόν χαριτωμένον κοριτσάκι. "Αν την έβλέπατε την Πηνελόπην θά έλέγετε:

— "Ω, τί χαριτωμένον κοριτσάκι!

Άλλά... αλλά... έχει ένα ελάττωμα... ένα μεγάλο ελάττωμα.

Εἶνε περιεργή... αλλά πολύ, πολύ περιεργή!

Θέλει ν' άνοίγῃ όλες τὰς θύρας, να παρατηρῇ εις όλα τὰ δωμάτια, εις όλα τὰ έρμάρια, τὰ έπιπλα, τὰ συρτάρια, τὰ κουτιά, και τὰ λοιπά.

Συχνά πειράζει την ραπτικήν μηχανήν τής μητρός της διά να ιδῇ τάχα πώς δουλεύει.

Προχθές μίχ κυρία ύπηγε να ιδῇ την μητέρα της, μίχ πολύ ήγραία κυρία.

Η κυρία εκείνη είχεν εκβάλῃ από την τσέπην της ένα μικρόν κουτί και τὸ είχε βάλῃ επάνω εις τὸ τραπέζακι.

— Τί να έχῃ άρά γε μέσα αὐτὸ τὸ κουτί; είπε με τὸν νοῦν της ή Πηνελόπη.

Η γραία κυρία έσηκώθη να ύπάγῃ εις τὸ πλαγινόν δωμάτιον, διά να ιδῇ μίαν εἰκόνα, την όποιαν είχε φέρῃ την ήμέραν εκείνην ὁ ζωγράφος.

Γρήγορα ή Πηνελόπη πλησιάζει εις τὸ τραπέζι, παίρνει τὸ κουτάκι, άλλο τὸ κουτί δέν άνοίγει εύκολα· ή Πηνελόπη δυσκολεύεται πολύ· αλλά βάζει τὰ δυνατά της.

Τὸ άνοίγει επί τέλους, αλλά από την βίαν της σκορπᾷ εκείνο ποῦ ήτο μέσα εις τὸ κουτί.

Ήτο μίχ σκόνη ποῦ είχε χρώμα σοκολάτας.

Η σκόνη αὐτῆ έχυθη εις τὸ στόμα τής Πηνελόπης και ή Πηνελόπη είδεν ότι δέν εἶνε σοκολάτα. Χώνεται εις την μύτην της και ή Πηνελόπη άρχίζει να πταρνίζεται και να κλαίῃ, χώνεται εις τὰ μάτια της και άρχίζει να φωνάζῃ.

Η σκόνη εκείνη ήτο ταμβάκος.

Η μητέρα τής Πηνελόπης και ή γραία κυρία έτρεξαν άμα ήκουσαν τὰς φωνάς.

Τί έντροπή, αἱ, να την εύρουῦν με την ταμβακοθήκην εις τὸ χέρι!

Τί καλά ποῦ θά έκαμε να διορθωθῇ ή Πηνελόπη! Πώς θά την ήγάτων όλοι! Πόσον καλὸ κοριτσάκι θά ήτο!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 16ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Του προταθέντος εν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου 1887 πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1887 δημοσιευθεισῶν 129 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μὲτὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς ὁλοῦ πόσας ὄρθας λύσεις εὔρεν ἑναεστος.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας 12-15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Ὀκτώπους Ἀχιλλεύς, 112.
Δεύτερον βραβεῖον: Βασίλειος τῶν Ἀνθίων, 103. — Ἰωνικός Ἀστήρ, 101.
Τρίτον βραβεῖον: Φιλέρημος Τρυγῶν, 100. — Βασίλειος τῶν Ἀνθίων, 99. — Μεγάλη Δούκισσα, 93.
Ἐπικίνος: Νίκη, 92. — Γεώργιος Κλ. Λεοντίδης, 88. — Ἰνδοῦτος Ἑλληνας, 8. — Ἀερόμητος Μπουμπουλίνης, 79. — Ἀσπρος Γάτος, 79. — Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης, 78. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη, 78.
Εὐφημος μνεῖα: Ἡμερόφαντος Ὀναρ, 77. — Χ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, 76. — Ἐργατική Μέλισσα, 68. — Φοῖβος Ἀπόλλων, 68. — Οὐρανία Αὔρα, 63. — Ναυσικάα, 57. — Αἰκατερίνη ἡ Δευτέρα, 53. — Ἐμ. Ἀθ. Ταπτόγλου, 53. — Θεοδοσίου Θεοδοσιάδης, 49. — Αἰκατερίνη Κ. Σκοπέτου, 48.

ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας 8-12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Φάρος τοῦ Βοσπόρου, 111.
Δεύτερον βραβεῖον: Ψωπία Αὔρα, 109. — Ἡρωϊκὴ Πάρμα, 94.
Τρίτον βραβεῖον: Ἰάσων, 92. — Χρυσόκομος Νάρκισσος, 91. — Βαβυλωνία Ἡγεμονίς, 54.
Ἐπικίνος: Βασίλειος τῶν Φαιάκων, 52. — Ἐπιμενίδης, 50. — Ἀμφικρίτη, 47. — Ἀιρόμητος Ἀχιλλεύς, 39. — Λαδύρινθος τῆς Κρήτης, 37.
Εὐφημος μνεῖα: Κ. Ι. Μιχαλόπουλος, 36. — Σενοφῶν Π. Γεωργιάδης, 32. — Ἐλένη Γ. Φλωρῆ, 27. — Περικλέτος, 26. — Μικρὸς Δημοσιεὺς Σύμβουλος, 25. — Μεγαλόφρων Ἰριγένεια, 22. — Μιρτίκο: Ι. Μέτης, 16. — Φιλότιμος Σάμος, 16. — Ῥοδόπλασμαμένη Κήρη, 15. — Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, 15. — Ἐδωτος Περικλῆς, 14. — Ἐλένη Μαρσίνου, 13. — Οὐράνιος Ἄγγελος, 13. — Δημ. Τόμπλης, 11.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας μικροτέρως τῶν 8 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Δόκτωρ Φασαρία, 98.
Δεύτερον βραβεῖον: Λεωνίδης ὁ Σκαρτιάτης, 35. — Ἐλένη τοῦ Μενελάου, 32.
Τρίτον βραβεῖον: Σμεῖλη, 22. — Θαλασσομήτορας, 20. — Ἀλλή-Πασσάς, 19.
Ἐπικίνος: Ἐλευθερία Καλλιμάχου, 12. — Κελιδών, 8. — Ἄσθος Ἀρμονίας, 8.

ΕΥΕΤΙΜΑ ΠΡΟΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ εἰς ἀγαθὴν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων: Κ. Κυριώτης, 4. — Ὀλύμπιος Ζεὺς, 34. — Δίγχο Μήλιχο, 31. — Ἀκάνθιος Ροδῆ, 3. — Μικρὸς Δούκιος, 35. — Ἀδαμάντιος Κοραΐης, 22. — Βασίλισσα τῆς Νυκτός, 41. — Πολιτικὸς Ἀστήρ, 36. — Φοδερός Κεραυνός, 31. — Ἀδριπέταλον Ἄσθος, 34. — Ἐργατικὸς Μύρμηξ, 21. — Καπετᾶν Κουπιάς, 32. — Πικιάς, 5. — Ἴων τοῦ Ἀγροῦ, 25. — Κανάρης Φρυδιός, 29. — Γεώργιος Καστρώτης, 25. — Ἀσπρον Κάρθουλον, 8. — Κόρη τοῦ Γεροβωμά, 31. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος, 31. — Εὐθαλία Μ. Μοράσση, 21. — Ἀγγελικὴ Μ. Μοράσση, 2. — Ἀδριώτης Ἑλληνας, 10. — Μέλας Κυνηγός, 22. — Κ. Μακρῆς, 21. — Βασίλισσα τῶν Δασῶν, 8. — Καταλαβαροῦχος, 39. — Πονηρὰ Μάτια, 42. — Δαιδαλόχειρ, 9. — Ἀσπρος Ἀράνης, 16. — Κυπριακὸς Ἀστήρ, 23. — Γ. Ι. Νικολάδης, 4. — Ἀλέξ. Μαυροβιτίνης, 9. — Ἄθριος Ἀττικὸς Οὐρανός, 7. — Μικρὸς Ζερβεούλης, 5. — Εἰρήνη Γ. Ράγκου, 3. — Κ. Ροβολόπουλος, 12. — Ν. Π. Παπαρωτινός, 1. — Μάριος Γαστάλδης, 5. — Γ. Ι. Δημάκος, 5. — Φωτεινὴ ἡ Πελοπὼν, 3. — Σοφία Θεοδοσιάδου, 6. — Ροδόκλυτος Ἠώς, 4. — Χρυσοπέδιλος Ἥρα, 5. — Τηλέμαχος, 11. — Ἡλικίος Σ. Ἡλιόδης, 4. — Ρυαὶ Νήσοι, 15. — Εὐάγγελ. Ζ. Φωτιάδης, 2. — Ἀραφ τῆς Ἀφρικῆς, 2. — Δισβολέτι, 4. — Μασαγέτις Βασίλισσα, 3. — Χ. Γ. Ρουσόπουλος, 2. — Καλλιμέλαος Ἀθῶν, 9. — Ροδὰλῆ Αὐγούλα, 10. — Αὐτοκράτωρ τῶν Ὀκεανῶν, 6. — Ἐννεα Μούσαι, 7. — Κυκλαμιά, 6.

[Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες ἐν οἰουδήποτε βραβεῖον νὰ μὴ κάμωσι γνωστὴν τὴν διεσθύνει των, διὰ νὰ τοῖς σταίλωμεν τὰ βραβεῖα. Οἱ δὲ λαβόντες τὸ πρῶτον βραβεῖον καὶ ἐκ τῶν ἑσῶν τάξεων, ἦται ὁ Ὀκτώπους Ἀχιλλεύς, ὁ Φάρος τοῦ Βοσπόρου καὶ ὁ Δόκτωρ Φασαρία, νὰ μὴ κέμωσι τὴν φωτογραφίαν των διὰ νὰ δημοσιεῖται ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Αἰετὶς διεγείρεται πρὸς τινα φίλον του διὰ ἐκοιμηθῆ μόνον διὰ ὄρας τὴν παρελθούσαν νύκτα.
— Φαντάζομαι λοιπὸν πῶς θὰ νυστάξῃς τῶρα, τῷ λέγει ὁ φίλος του.
— Ὁ! καθόλου δύο ὄρων ὕπνος μοῦ εἶνε ἄρκετος.
— Δεῖται ἔγω, ἔβρεις, καὶ εἰς τὸ φαγητὸν μου καὶ εἰς τὸν ὕπνον μου εἶμαι πολὺ ταχὺς.

Ὁ θεὸς τῆς μικρῆς Καλλιόπης τὴν μαλόνει διὰ μίαν ἀταξίαν.
— Ἀ! ἔβρεις; ἔγω δὲν χορατεύω! σοῦ κῶδο τὴν μύτην σου καὶ τ' αὐτιά σου!
— Ὅτιε μου, τὴν μύτην μου κόψε τὴν, τ' αὐτιά μου δμω; μὴ τὰ κῆριε, γιατί τότε ποῦ θὰ κρεμάσω τὴ σκουλαρίκια ποῦ μοῦ ἐχάρισες τὸ νέον ἔτος;
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Χρῆστοῦ Παπαδοπούλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Σὲ λυποῦμαι κατάκαρδα ἀγαπητῆ μου Βασίλειε τῶν Ἀνθίων, καὶ σὲ λυποῦμαι ὅχι τόσοσ διότι ἦσο ἀσθενής, ἀλλὰ διότι ἐτυχε ν' ἀσθενήσῃς ἀκριβῆς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν γλυκισμάτων. Ὅταν κατορθώσῃς νὰ ἐνωθῆς τὸν Θεουκιδίην καλὰ, τότε πλέον θὰ ἴδῃς διὰ τί εἶμαι νὰ τὴν ἀγαπῶς ὅσον ἀγαπῶς ἐμὲ καὶ δεῖν σὲ ἀγαπῶ ἐγώ.
Ἄς ἴδωμεν, προσφιλέστατε μου Κροκόπειος Ἠὸς προσμένω ἀνυπομονῶς νὰ ἴδω πῶς θὰ βγάλῃς πέρα τοὺς ἐρεταίνους διαγωνισμούς; ἂν καὶ ἐκ τῶν προτίμων εἶμαι βεβαιωτῆ περὶ τῆς ἐπιτυχίας σου. Αἱ κομφαί φράσεις σου διὰ τὴν δεσποινίδα ΜΑΡΟΥΣΙΑΝ πολὺ, πολὺ μοῦ ἤρεσαν καθὼς πολὺ μὲ εὐχαριστήσαν αἱ συμβουλαί, εἰς ὅποιος ἔδωκες εἰς τὴν ἐξαδέλφη σου. Ἀκῶς ἐκεῖ νὰ μὴ μὲ γράφῃ;
Καὶ σὺ, Πολυκὴ Ἀστήρ, ὀλίγα μοῦ γράφεις καὶ αἰωνίως παραπονεῖσαι.
Σοῦ εὐχομαι περσοτικὰ εἰς τὰς χιονίστρας σου, προσφιλέστατη Νίκη, καὶ μέλιττα εἰς περσοτικὰ νὰ εἶνε γρήγορα διὰ νὰ εἰμάρθῃς νὰ πιάσῃς τὸν κούδουλόφρον καὶ νὰ μοῦ γράφῃς περισσότερα. Νὰ περιμένω;
Πολὺ, πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητῆ μου Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, καὶ ἐλυπήθην διὰ τὴν ἦσο μεγαλύτερα. Παραπονεῖσαι διὰ τὸ θέμα τῆς χιόνος διαρκεῖ ὀλίγον ἔγω σοῦ ἄριστος τόσοσ πολλῶν εἶσαι ὅμως υπερβέβαιος διὰ ἐάν διήρκει περισσότερον θὰ τὸ ἐχόρτανες; καὶ ἐπὶ τέλους θὰ τὸ ἐπαύωμαι. Γράψε μοῦ.
Ἀχ! Μεγάλη Δούκισσα, ἠθίλησις νὰ δεῖς εὐφραν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου καὶ τὸ κατώρθωσας μὲν ἀλλὰ πολὺ μ' ἐπίκρανε, διότι ἐπείρατες τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου. Νὰ μὴ τὸ ἐπανακίωσας.
Μάλιστα, εἰς πολὺ ὄρατον τὸ νέον σου ψευδώνυμον, ἀγαπητῆ μου Γλανκώπις Ἀθῆνα.
Ἡ εὐσεπλαχνία σου καὶ ἡ φιλοπρωχία σου, προσφιλέστατε μου Βαβυλωνία Ἡγεμονίς, δεκτικὴν τὰ εὐγεῖα σου αἰσθημάτων καὶ πολὺ σὲ ἐξυψώνει εἰς τοὺς ὀρθάτους μου. Εὐθε σοῦ!
Περιμένω τὸ σχέδιον, εὐ ὅποιον ὑποσχέθῃς νὰ μοῦ σταίλῃς; φίλτατε Ἀσπρος Γάτος καὶ σοῦ εὐχομαι προόδους εἰς τὸ πιάτο σου. Ὅσον διὰ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σου μὴ ἀνυπομονῆς θὰ ἔλλῃ ἡ σειρά των.
Σὲ φίλω, Ἀερόμητες Ἀχιλλεῦ.
Σοῦ σταίλω τὸ πρῶτον φῶν τῆς γνωριμίας μας, φίλτατε Ἰππόστα δ' Ἀργατῶν (δὲν μ' ἄρσειε τὸ ψευδώνυμόν σου) καὶ περιμένω μεγαλύτεραν σου ἐπιστολήν διὰ νὰ σοῦ γράψω περισσότερα.
Γράψε σὺ, φίλτατε Ἀνατολικὸν Φρονεῖ, καὶ μὴ σὲ μέλῃ, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃς διὰ σὲ ἀγαπῶ πολὺ.
Σὲ εὐχαριστῶ, ἀγαπητῆ Κροκόπειε Νάρκισσο, καὶ διὰ τὰς εὐχὰς σου καὶ διὰ τὴν χαριστάτην ἐπιστολήν σου τὴν ὅποιαν λυποῦμαι διὰ ἐάν ἔγω κῶρον νὰ δημοσιεῖσω, διὸς ἦθελα νὰ τὴν δημοσιεύσω ὀλοκλήρον.
Δὲν σ' ἐλησμονήσα, Ἐριμανουὴλ Ταπτόγλου, ὅχι, δὲν σ' ἐλησμονήσα.
Πῶ, πῶ! πόσον τραγικὸς εἶσαι, φίλτατε Μεγαλὴ Βαβυλωνία, ἐνὸς καθ' ἕνα τῶν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου εἶνε χαριστάτη καὶ συμπαινεσάτη. Ὅθ ἦσον πολὺ εὐτυχῆς ἂν εἶχον κῶρον νὰ τὴν ἀναδημοσιεύσω.
Σὲ κατακίω, Ἀνδία ἡ Ἀρμενία.
Πρόδδουε σὺ εἰς τὰ μαθηματὰ σου, ἀγαπητῆ Βασίλειε τῶν Ἀνθίων, καὶ ἄς μὴ μοῦ γράφῃς πολλά; θὰ λυποῦμαι μὲν ἀφ' ἑνὸς ὅταν δὲν θὰ διαβάσῃς τὰς ἀραίας σου ἐπιστολάς, θὰ χαρίζομαι ἑμὸς ἀφ' ἑτέρου ὅταν θὰ στείλωμαι διὰ μελετῆς. Μελέτα λοιπὸν, καὶ μὴ μὲ λησμονήσῃς.
Καὶ τοῦτο τὸ ψευδώνυμόν σου, φίλτατη Καλλιόπη, δὲν

εἶνε ἀσχημον καὶ τὸ ἄλλο τὸ ὅποιον θέλεις νὰ πάρῃς τῶρα καὶ αὐτὸ μοῦ ἄρσειε, ὥστε εἶσαι ἐλευθέρη νὰ ἐλέγξῃς σὺ ἐν ἐκ τῶν δύο. Περιμένω καὶ ἄλλας ἐπιστολάς σου.
Ἀκούσατε λοιπὸν τὴν τυχῆν ποῦ εἶνε ἡ προσφιλέστατη μου Ἐργατικὴ Μέλισσα, ἀκούσατε τί μοῦ γράφει: «Μὲ μετίστην χαρὰν, φίλτατε μου, σοῦ ἀναγγέλλω τὸ ἔτος: Ὅταν ἦθῃν ἡ εἰσηγῆσις στείγη, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐκόφθη τὴν βασιλοκήτην, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου διὰ. ἂν θὰ εὐρω τὸ ἀργυροῦν νόμισμα, θὰ βραβεύθῃ εἰς ἕνα διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως! πάλιν εἴπα, ἄρα γε θὰ τὸ εὐρω; Ἀ! μὴ! δὲν πιστεύω. Τέλος ἀπὸ ἐπὶ τὰ τὸ μεριδίων μου, ἔνοφα ἐνὰ κομμάτι καὶ πρὶν ἀκίμῃ νὰ προσβάσω νὰ βάλω εἰς τὸ στόμα μου τὴν μπαρκατὴν τὸ βάλω; τὸ νόμισμα!! φαντάσο τὴν χαρὰν μου πλέον, φανεράσο τὴν τόσοσ πολὺ ἐχάρηκα, ἀγαπητῆ μου, τόσοσ πολὺ, ὥστε ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν μου ἔλαυσα ἂν παιδί. Μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν ἄρα γε τὸ νόμισμα;»
Καὶ αἱ ἰδικαί μου πρῶται ἐντυκώσασαι περὶ σοῦ, ἀγαπητῆ Νικολέου Βογαπάρα, εἶνε ἐπίσης εἰς ἄκρον εὐχάρησις. Περιμένω νὰ μοῦ ἐπαναγράψῃς.
Σὲ συλλυποῦμαι μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν, προσφιλέστατη μου Ῥοδὰλῆ Αὐγούλα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ μπαμπᾶ σου καὶ εὐχομαι νὰ εἶνε ἡ πρώτη καὶ τελευταία λύση τὴν ὅποιαν ἡ Μοῖρα ἔγραψε διὰ σὲ, ἂν καὶ νομίζω διὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρῃ μεγαλύτερα λύση ἀπὸ τὴν στήρησιν τοῦ πατρὸς.
Σοῦ δὲ, Καλλιμέλαδος Ἀθῶν, πολὺ μὲ εὐχαριστήσῃς ἡ ἐπιστολή καὶ τῶρα ποῦ ἐτελείωσας τὰ ἀργυροῦρά σου ἐλαίω διὰ συχὰ θὰ μοῦ παρήχῃς αὐτὴν τὴν εὐχαριστήσῃν.
Ἄς ἴδωμεν πότε θὰ μοῦ γράψῃς ἐν ἰκτάσει σὺ, ἀγαπητῆ μου Ἡρωϊκὴ Πάρμα.
Ἐθαύμασεν τὴν εὐλιχρινειάν σου, προσφιλέστατη μου Κλεονίκη Γ. Κανούτα καὶ εὐχομαι νὰ σὲ ἐπιμνησθῆται καὶ οἱ ἔλλοι, οἱ ὅποιοι ἐταν κάμουν κῶρον νὰ μοῦ γράψουν ἐπερσοτικὸν κίλλας δικαιολογίας. Γράψε καὶ πάλιν.
Περσοτικὰ σου, Ἡμεροφάντος Ὀναρ, περσοτικὰ σου. Δὲν ἀρριβίλλω περὶ τῆς ἀγάπης σου, ἀγαπητῆ μου Κυκλαμιά. Νομίζω ὅμως διὰ δὲν ἔχεις δικαίωμ νὰ γράφῃς διὰ τὴν εἶσαι ἐξοικνημένη εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, διότι αἱ ἐπιστολαί σου καὶ ἰδίως αὐτὴ ἡ τελευταία ἀπέκινῃσι τὸ ἐναντίον. Δὲν ἔχει καμμίαν ἄλλη τὸ ψευδώνυμόν σου, κατὰ λάθος ἐσημειώθη κῶρῶν τοῦ ἀνίγματος ἐκείνου Κυκλαμιά ἐπὶ Καλαμιά.
Καλῶς ὄρτασε, Ἄθω καὶ Ἀραμ, καλῶς ὄρτασε. Καθόλου, καθόλου δὲν σ' ἐλησμονήσα, προσφιλέστατη μου Αἰκ. Σκοπέτου εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω μίαν εἰλην, ἡ ὅποια γράφει τόσοσ τυρρετὰς ἐπιστολάς; Εὐρὲ λοιπὸν καὶ σὺ ἐν ψευδώνυμον.
Σὲ εὐχαριστῶ, Ἄθριος Ἀττικὸς Οὐρανός.
Πῶ! πῶ! τί τραγικὸν ὄφρα! τί σκερσοδία ποῦ ἦτο ἡ ἐπιστολή σου, φίλτατε Ἀρθέμιε! Σὲ παρακάτω πολὺ, ἀγαπητῆ μου, νὰ ἐτακολουθῆσῃ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου καὶ νὰ ὀλιγύσῃς τίς Ἑλληνικοῦρες σου τότε πλέον θὰ εἶσαι τέλειος. Σὲ φίλω.
Τὸ ψευδώνυμόν σου, Μαυρομμάτα μου, πολὺ μ' ἄρσειε.
Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἀγαπητῆ μου Σπαργίτα, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσιν σου τοῦ νὰ μοῦ γράφῃς συχὰ, καλῶς ἤθῃς ἀπὸ τὸ κατεῖδι σου, Ἀλέξανδρε Μέγα. Γράφει μοῦ Αὐτοκράτωρ καὶ Αὐτοκράτειρα τῶν Ὀκεανῶν.
Ἐμπρός, Ἰάσων, ἐμπρός καὶ εἰς τὸν νέον διαγωνισμὸν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΗΜΩΝ

Παρακαλούμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνωσι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος 1888, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν των πέμποντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον. Δι' ἕκαστον συνδρομητὴν τίποτε δὲν σημαίνει νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν του ἓνα ἢ δύο μῆνας ἐνωρίτερον, ἐνῶ τούταντίον ἡμᾶς ἡ ταχέως καὶ ἄμεσος πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ φροντίδας καὶ ἀπὸ σπουδαιωτάτην ἀπώλειαν χρόνου, εἰς ἀνταλλαγὴν ἀλληλογραφίας καὶ εἰς λογιστικὴν ἐργασίαν κατατριβομένου, ἐνῶ ἐπωφελέστερον δι' αὐτοὺς τούτους τοὺς συνδρομητὰς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ καταναλίσκωμεν τὸν χρόνον μας εἰς τελειοποιήσιν τοῦ περιοδικοῦ.

Οὐδὲλλως λοιπὸν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλλου ἡμῶν, οἱ ἀγαπῶντες πράγματι αὐτό, οἱ ἀληθεῖς τέλος φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ σπεύσωσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παρὰ κλήσιν μας ταύτην, πέμποντες ἡμῖν μὲ πρώτην εὐκαιρίαν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Συλλαβογράφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ἔξω τὸ δευτερόν μου
Καὶ ὄρος τῆς Χαλκιδικῆς εἶνε τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀέτος τῶν Χιονοκταπῶν Ὁρέων.

16. Αἰετίγραφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, θεὰ τὸ δευτερόν μου,
Οὐδεὶς σερατὸς δ' εὐρίσκειται χωρὶς τὸ σύνολόν μου
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Ἀδρια.

17. Στοιχειδγράφος.

Ἡμῖν στρατηγὸς ἀρχαῖος, ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
Ἐκέρηφάνόν τι ἔξω παρθευδὸς θεὰ νὰ προβάλλῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κελευρίας.

18. Στοιχειδγράφος

Ἐπ' ἐπίρρημα τοῦ τόκου, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσουν.
Γίνομαι κτηνὸν πανοῦργον, ἂν ἐν γράμμα μου κολληθῶν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰκωνίου.

19. Στοιχειδγράφος.

Μὲ τὸ Πι, εἶμαι μὴ νῆσος,
Μὲ τὸ Φι, πλοῖα φορτικῶ,
Μὲ τὸ Θῆτα, μ' ἔχεις ἴσως,
Μὲ τὸ Ξι, ψυχὰς θερίζω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φραδ Φραδ.

20. Στοιχειδγράφος.

Ἡμῖν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, μάλιστα πολὺ σκουδαῖος
Τὴν πατρίδα μου ἡγάπων κ' ἐπαθὼν ὑπὲρ αὐτῆς,
Πλὴν ἐν γράμμα ἂν μοῦ ἀλλάξῃ, ἐκ τοῦ θρόνου βασιλείας
Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἄμεσως ὡς θεὸν δὲ μὲ ἔρως.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσόκρου Ναυκίου.

21. Στοιχειδγράφος.

Μονομάχος διαπρέπων, φίλε, στὰς μονομαχίας,
Λαμπρὸν θάνατον ἐκλέγω τῆς φυγῆς καὶ ἀτιμίας
Ἄν τις μ' ἀποκεφαλίσῃ καὶ μὲ ἀποτραχηλίσῃ,
Νῆος ἦρας τῆς Τρωάδος εὐθὺς θά τον τιμωρήσῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φεβίου Ἀκάλωνος.

22. Τονόγραφος.

Ἐ τὴν κεφαλὴν συγχότατα μικρῶν μεγάλων κείμαι
Ἐάν δὲ ὀκτωνηθῶ τότε ἔς τὸν δρόμον εἶμαι.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς.

24. Κυσόλεξον.

1. Θεὰ ἡμῖν ἀρχαία καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων.
2. Τοῦ ἔτους εἶμαι ὄρα ἀλλ' ἐκ τῶν φαιδριτέρων.
3. Εἰς τοὺς συνδέσμους εἶμαι μετὰ πολλῶν ἑτέρων.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ Ἑλλήνας.

25. Ἀναγραμματισμός.

Ἐμὰι κίτρονος τὸ χρώμα, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς
Χῶρος γίνομαι κίτρινος, ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ.

26. Αἰνίγμα.

Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ὑστερόν, τὸ ὑστερόν μου πρῶτον.
Καὶ γρήγορα παρέρχομαι χωρὶς νὰ κάμω πρότον.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πολυδύτης.

27. Αἰνίγμα.

Σ' ἀκολουθῶ, μ' ἀκολουθεῖς, μαζὶ σου πάντα εἶμαι.
Κι ἔταν κοιμάσαι μὲ τὸ φῆς πάλιν κοντὰ σου κείμαι.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀχίων.

28. Ἐρωτήσεις.

Ποία εἶνε ἡ λέξις ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἑποῖαν ἂν ἀφαιρέσῃς,
τρία γράμματα ἐκ τῶν κείναι τὰ ὅποια ἔχει θὰ μείνῃ ἐπ';
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ Ἀρσενίου.

29. Πρόβλημα.

Νὰ διαιρεθῇ ὁ ἀριθμὸς 90 εἰς δύο ἄρισκ μέρη, οὕτως
ὥστε τὸ $\frac{1}{8}$ τοῦ μεγαλιτέρου νὰ εἶνε ἴσον πρὸς τὸ $\frac{1}{4}$ τοῦ
μικροτέρου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Εὐδοκίας Πακαριδι.

30. Λογοπαίγνιον.

Δαταὶ ὁ θεὸς τοῦ οἴκου ἐρωτώμενος ποῖαν εἶχε μητέρα,
ἀπήνεα πάντας: τί σὲ μέλει;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀμηροῦ Ἀχίλλευς.

31. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Καὶ ἐὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων
λέξεων ἀπατελοῦσι τὸ αὐτὸ ἄσμα κράτους τινὸς τῆς
Εὐρώπης.

1. Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
2. Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.
3. Ἀνεκράτωρ τῆς Ρώμης.
4. Λαὸς τῆς Ἀσίας.
5. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φαύου τοῦ Βοσπόρου.

ΛΥΣΕΙΣ

1. Αἰάκος (Αἰ, α, Κός). — 2. Κίσαθος, κίσα. — 3. Σικυῶν (Σ, κύων). — 4. Ἀστύνομος (Ἄστυ, νόμος). — 5. Μάθημα (Μά, ἄμα). — 6. Πάριος, ἄριος. — 7. Πάνθηρ, ἔνη. — 8. Μῆλος, ἄηλον. — 9. Ν Ο Ε — 10. Μελανή, μελάνη. — 11. Ο Ρ Α — 12. Τὸ κάπνισμα, Ε Α Ν — 13. Τὸ ὕδωρ. — 14. Ἡ Αεὐκὴ θάλασσα.